

கி.க
Rs. 176

23

சீவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கலைசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

(குறிப்புரையுடன்)

கா - சித்திரை - ஆயினியம்

1951.

ஒவ்வொம்.

திந்சிற்றம்பலம்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து
திராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய
ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்
அருளிச்செய்த

கலைசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

அவ்வாதீனத்து

இருபத்தொன்றுவது குருமகா சந்திதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள்
கட்டணையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வி த்துவான்

த. ச. மீனாட்சிசுந்தாம் பிள்ளையால்

பரிசோதித்து

எழுதப்பட்ட குறிப்புரையுடன் அச்சிடப்பெற்றது.

உரிமை பதிவு.

கர — சித்திரை — ஆயிலியம்

1951.

பு கு வு ரை.

“ கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதநேறி
காட்டும் வேண்கிண
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
குயிலாரும் போழிற்றிருவா வடேதுறைவாழ் குருமக்கீ
வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் ஸ்ரீருமரபு நீட்டே
தழைக மாதோ. ”

ஶ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.

அந்தாதி என்பது இரண்டு அடிகளுக்கும், இரண்டு செய்யுட்களுக்கும் இடையே காணப்படும்; இவற்றுள் இரண்டு அடிகளுக்கிடையில் அமைவதை அந்தாதித் தொடை என்பர். இரண்டு செய்யுட்களின் இடையில் அமைவதைச் செய்யுள் அந்தாதி எனக் கூறுவர். ஒன்றன் அந்தம் அடுத்ததன் ஆதியாக வருதலின் இப்பெயர் பெற்றது. இது வடசொற் புணர்ச்சி. தமிழ் நூல் வகைகளில் இவ்வங்தாதிகள் தொடர்ச்சிலைச் செய்யுட்களில் ஒன்றுகிய சொற்றெடுர் சிலையின்பாற் படும். “செய்யுளங்தாதி சொற்றெடுர் சிலையே” என்பது தண்டியலங்காரம்.

செய்யுளங்தாதி ஒந்தெய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தேனும் அசையேனும், சீரேனும், சொல்லேனும், அடியேனும் அடுத்த செய்யுளின் முதலில் வந்வது. நூலினது ஈற்றுச் செய்யுளின் இறுதி முதற் செய்யுளின் முதலோடு ஒன்றி வந்தும். இத்தீர்மன்றத்தில் என்பர்.

வெண்பாவாலேனும், விநுத்தத்தாலேனும், கட்டனோக்கலித் துறையாலேனும் இவ்வந்தாதிகள் இயற்றப்படும். அந்தாதி நூல்கள் பெநும்பாலும் நூறு செய்யுட்களை உடையன. அத் தொகையிற் துறைந்த செய்யுட்களையுடைய நூல்களும் சில உண்டு. செய்யுட்களில் அமைந்த எதுகை பற்றிய இரண்டு வகை அந்தாதிகள் உண்டு. அவை திரிபந்தாதி, யமகவந்தாதி ஏன்பன. இவற்றுள் நான்கடிகளிலும் முதலில் முதலே முத்தை யொழிந்த ஏணைய எழுத்துக்கள் பல ஒன்றிவரின் அது திரிபந்தாதி யாதும்; அம் முதலெழுத்தும் ஒன்றிவரின் யமக அந்தாதியாதும். யமகத்தைத் தழிழில் மடக்கு என்பார்.

இனி, பத்துப் பத்துப் பாட்டுக்கு ஓர் யாப்பாகப் பத்து வகைச் செய்யுட்களால் இயற்றப்படுவதாகிய ஒதுவகை அந்தாதி உண்டு. அது பதிற்றுப்பத்தந்தாதி என வழங்கப் படும். திநுவாசகத்திலுள்ள திநுச்சத்தகம், நீத்தல் வீண்ணப்பம் முதலியன அந்தாதி அமைப்புடையன. பதினேராந்திநமுறை மிலே ஏட்டு அந்தாதிகள் உள்ளன. அந்தாதி நூல்கள் தழிழ் கற்றும் மாணவர்கடத் தினைவு ஆற்றலைப் பெநுக்கிப், பல புதிய சொற்களையும், பதங்களைப் பிரித்துப் பொந்தன் கொள்ளும் முறையையும், பிறவற்றையும் கற்பிப்பதற்கு உரிய கந்திகளாக இருப்பன. முற்காலத்துப் பிரபந்தங்கற்போர் அந்தாதி, உலா, கலம்பகம், மின்கோத்தமிழ் என்னும் இந்த வரிசையிலே ஒவ்வொன்றிலும் பல நூல்களைப் பாடங் கேட்பதுண்டு. இக் காலத்து அம்முறை அந்திவருகிறது.

கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியாகிய இப் பிரபந்தத்தைச் செய்தநுளியவர்கள் இவ்வாதீனத்துக் தல தெய்வமாகப் போற்றப்படும் தீராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய ஸ்ரீ மாதவச் சிவ ஞான சுவாமிகள் ஆவர்கள். இந்நூலாசிரியராகிய சுவாமி கள் பெயரைக் கூறவே இதன் பெநுமை நன்து புலன்றும்.

சிவஞான அநூளாளர்களாகிய சுவாமிகள் அநனிச்செய்த நூல் கட்டு உரை செய்யவேண்டிய தத்தி வாய்ந்த பெரியோர்கள் சும்மா இந்து விட்டனர். சுவாமிகள் அநனிய நூல்களை யெல்லாம் தொத்து மதுரை ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப் பின்னோ யவர்கள் திநுவேகம்பரந்தாதி, திநுமுல்லைவாயி வந்தாதி என்னும் ஓரண்டு அந்தாதிகட்டு மட்டும் பதவுரை ஓழுதிச் சேர்த்து சென்ற விரோதி ஆண்டிலே ஸ்ரீமாண்—பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள் விநும்பியவண்ணம் அச்சிட்டு உலதுக்து உபகரித்தார்கள். பின்பு, இவ்வாதீனத்துப் பதினேழாவது தநுமஹா சங்கிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள் கட்டனோ விட்டநனியபடி நந்தன ஆண்டிலே ஷ ஞானசம்பந்தப்பின்னோ யவர்கள் ஓரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டார்கள். இவ்விரண்டு பதிப்புப் புத்தகங்களும் கிடைப்பது மிக மிக அரிதா யிருந்த காலத்திலே திநுநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாங்கு நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் பெந்துயற்சியும், பெந்துபொந்தும் செலவிட்டு சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டை வெளியிட்டார்கள். சில நூல்கட்டுச் செவ்விய முறையிலே உரை எழுதுவித்து அச்சிட்டு உபகரித்தனர். அவர்கள் செய்த உதவி மிகப் போற்றுத்தறியது. அவைகளில் சில நூல்கட்டு, எளியேனுக்கு முன்பு இவ்வாதீன வித்துவானுக விளங்கி இநுமொழிப்புலமையும் ஒதுங்கே பெற்றிருந்த சைவத்திற். சிதம்பர ராமலிங்கம் பின்னோயவர்கள் இவ்வாதீனத்துக்கு வந்வதன் முன் அநும் பொந்த விளக்கம் எழுதிக்கொடுக்க அவைகளையும். அக்கழகத் தார் வெளியிட்டனர். அவர்களே இப்பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உரையெழுதி வெளியிட்டிருப்பின் சைவ உலதுக்து மிகப்பயன் விளைக்கும். இவ்வாதீனத்துக் கல்வியை முறையே பெற்றுச் சித்தாங்கு சாஸ்திரங்களாகிய மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களிலும் இறங்க பயிற்சியும், நுண்மாண் நுழைப்புலமும், சைவதவ வொழுக்க

மும் ஒநுங்கே கொண்டு வடமொழிப்புவகையும் திட்டமுறப் பெற்றிருந்த தூரியனார் கோயில் ஆதீனம் ஸ்ரீ இலக்கணம்— முத்துக்தமாரத்தம்பிரான் சுவாமிகள் வெளியிடத்திற்குப்பார்களா யின் சிவஞானசுவாமிகளே மீண்டும் எழுந்தருளி மூலத்துக்தத் தக்க உரையையும் வரைந்தருளினர்களே என்று போற்றத்தக்கக சிகியிலே அமைந்திருக்கும். அச்சிவபுண்ணிய வாய்ப்புக்கள் சைவவுலத்தக்க கிட்டத்தில்லை. ஏன் செய்வது !

ஓன்றுக்கும் பற்றுத் தாயினேனுக்கு அப்பொறுப்பு உள்தாயிற்று. ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர பரமாசாரியர் ஆதீனமெங்கிக ! பாழ்மிறப்பினேன் பணியெங்கே !! வடமொழிக்கடலும் தென் தமிழ்க்கடலும் சிகியகண்டுளைர்ந்த தீராயிடமாபாடிய கர்ந்தராசிய ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகளைங்கே ! அவஞானமுடையேன் அறிவெங்கே !! இந்த நூலிச் ‘இந்திக்கும் பெருங்கவ வந்வாய் ஒதுவழியாற் கிடைக்கு’ மென ஏண்ணியே தூரிப்புரை என ஒன்றெழுதி வெளியிடத்துணிந்தேன். இதனைக் தூரிப்புரையுடன் வெளியிடுமாறு கட்டளையிட்டநளிய திநக்கயிலாய் பரம்பரைத் திநவாவடுதுறையாதீனத்து 21—வது திநமஹா சங்கிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக பரமா சாரிய சுவாமிகள் பெருங்கநீணபோற்றுதற்றியது. அறிஞநுவகம் ஏன் அறியாமையைப் பொறுத்தநள் வேண்டுகின்றேன்.

இங்குணம்,

திநுவாவடுதுறை, } த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிளை,
22—4—51. } ஆதீன வித்துவான்.

—

சிவாயம்.

திருச்சிற்றும்பலம்.

க லை கை ப

பதிற் றப் பத்தந்தாதி

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்

1951.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கலைசைப்

பதிற்றுப்பத்தந்தாநி.

காப்பு.

பருமாலை நிரைவீதித் திருத்தொட்டிக் கலைப்பதிற்றுப்
பத்தந் தாதித்

திருமாலை யெமையானுஞ் சிவபெருமான் றிருவடியிற்
சேர்க்க நல்கும்

பொருமாலைக் கயமுகணக்குடர்குழம்பத்துகைத்துருட்டிப்
புரட்டி நாயேன்

கருமாலைத் துரந்தருள வெழுந்தருளஞ் செங்கமுநீர்க்
களபந் தானே.

நூல்

திருமால் பிரமன் ரெளியா தழலா
யருமா வுறநீண் டருளங் கண்ணெனம்
பெருமான் கலைசைப் பதிபே ணியவா
விருமா மலமற் ரெளியே னுயவே.

1

உய்யும் படியொன் றண்ரே ணையுமான்
கையன் கதியன் கலைசைப் பதிவாழ்
மெய்யன் விமலன் விடையே றியவென்
ணையன் வலித்தாண் டதுமற் புதமே.

2

புதியான் பழையான் புறத்தானுனகத்தான்
முதியா ணிலையான் முதலான் முடியான்
பதியாங் கலைசைப் பகவன் பெருமை
மதியா லெவர்தே றிடவல் லவரே.

3

வல்லாண் மைசெலுத் துமலத் துயராற்
பொல்லா னிலையிற் பொறிகெட் டுழல்வேன்
கல்லா னிழலாய் கலைசைப் பதியா
யெல்லா மறவென் றுனையெய் துவதே.

4

தேரூய் கலைசைச் சிவனே யிறையென்
றேரூய் சிவலோ கமிடும் பையெலாம்
பாரூய் பதமஞ் சும்விதிப் படியே
கூரூ யருளே குறியாய் மனமே.

5

மனைமக் கள்கடும் புமடங் தையர்பொன்
னெனவிப் படியெய் திமயக் கியிடுங்
தனையொப் புறுமா யைவிலா சமெலாங்
கனவிற் கழியாய் கலைசைக் கிறையே.

6

இறையுங் தரியே னினியிவ் வுடலப்
பொறைதா னுனையல் லதுபோக் கறியேன்
முறையோ முறையோ வருளாய் முதல்வா
னிறைநிர்க் கலைசைப் பதினின் மலனே.

7

மல்கும் புலவே டர்மயக் கமருண்
டொல்குஞ் சிறியே னையுமுன் னடிசேர் த
தல்கும் படியென் றருள்வாய் வளமே
பல்குங் கலைசைப் பதிகா வலனே.

8

காவாய் சிவனே சரணங் கலைசைத்
தேவா சிவனே சரணஞ் சிறியேன்
ஆவா சிவனே சரண மருளே
தாவா சிவனே சரணஞ் சரணம்.

9

சரணம் புகும்வா னவர் தாங் களெலா
மரணம் புகுதா தருள்வைத் துவருங்
கரளாங் தனையுண் டனைகாத் தருளா
யரணம் புடைகுழ் கலைசைக் கரசே

10

வேறு.

அருவருவங் கடங்குநிறைங் தானந்தப் பரவெளியாய்
மருவுபெருஞ் சிவபோக வாரிதியிற் ருளைந்தாடி
யிரவுபக வற்றிருக்கு மிவ்வாழ்வை யெனக்களித் தாய்க்
குருகிமனங் கரையகிலேன் றிருக்கலைசை யுத்தமனே. 11

உத்தியரா வகலல்கு லெள்ளிமையார் முலைத் தடத்தே
பித்துமிகுஞ் திழிவேணைப் பிறமாமே தடுத்தாண்ட
வத்தனே யுனையிழந்து மாவி தரி த் துய்வேனே
கொத்தலர்பூம் பொழிற்கலைசைக்குலங்கர்வாழ்கோமானே.

மான்போ லும் விழிசாயன்மயில்போ லுமடங்கையர்சொற்
றேன்போ லு மெனப்பிதற்றித் திரிவேணை யாட்கொண்
[டாய்

நான்போ லு மடிமையுமற் றுன்போ லு நாயனுந்தான்
மீன்போர்செய் வயற்கலைசை வித்தகனே கிடையாதே. 13

கிடையாத பெருவாழ்வு கிடைத்திருந்துங் கைவிட்டு
முடையான வுடலோம்பி மூர்க்கனுய்த் திரிந்துமஹங்
கடையேணைக் கட்டபோகக் காப்பதுங்கள் கடனன்றே
நடையானுஞ் திருக்கலைசை நகர்மேவும் பரம்பொருளே. 14

பரந்தெழுமுன் றிருவருளே பார் த்துமனங் குழைந்துருகி
ங்கிரந்தரமா யன்புசெயா நீசனேன் றனக்கங்தோ
புரந்தரன்மா லயன்முதலோர் புகலரும்பே றளித்தருளி
யரந்தைத்தவிர்த் தலையென்னேதிருக்கலைசையாண்டானே.

ஆண்டாய்நீ யுனக்கடியே னுனே னு னினியென்னை
வேண்டாது வெறுத்திடவும் விதியுண்டோ கீழ்மேலாய்
நீண்டானே திருத்தொட்டிக் கலைமேவு னின்மலனே
தூண்டாத விளக்கொளியாய்ச் சுடர்பரப்புஞ் தொல்
[லோனே. 16

தொல்லைவி னைத் தொடக்குண்டு சுடுநெருப்பி னரவேய்ப்ப
அல்லலு ரும் புலையேனை யாவாவென் றளி த் தருளாய்
எல்லையருத் தூடுருவி யெங்கனுமாய் சிறைந்தருளிச்
செல்வமலி கலைசையில்வாழ் சிவானந்தப் பழங்கடலே. 17

பழங்கனுற வெகுண்டெழுந்து பகடேறிப் படை

[யெடுத்துத்
தழங்குபெருஞ் சேனையொடுந்தருக்கிவருங்கொடுங்காலன்
முழங்குமொலி கேளாமுன் மூரிவிடை மிசையேறி
யழுங்கேலன் ரெதிர்ந்தருளா யருட்கலைசைப்பதியானே.

பதிகடொறுஞ் சென்றேத்திப் பயின்மூவர் தமிழ்மாலைப்
பதிகமெலா மங்கங்கே பாடியுளங் களிக்கரும்
பதிகரோடு மெனைக்கூடப் பணித்தருளா யிமையவர்தம்
பதிகனுக்கும் பதியாகிப் பதிக்கலைசைப் பதியானே. 19

யானென்று மெனதென்று மிச்செருக்கி லெழும்வினையா
லூனென்றிப் பொறிவழிபோ யுலவாத யோனிதொறுங்
தொனென்றி யிதுகாறுங் தளர்ந்தொழிந்தேனினியிரங்காய்
தேனென்று மலர்ச்சோலைத் திருக்கலைசை யுடையானே.

வேறு.

உடைந்துகைந்து நெக்குநெக்கு ஓங்குழழுந்து சின்மயத்
தடைந்துகண்ண சும்பிருந்து தாரைபாய வன்புநிர்
குடைந்துவாழு மன்பர்சிந்தை கோயில்கொண்டு
[வாழ்வரான்
மடந்தைபாக மாய்க்கலைசை வாழ்சிதம்ப ரேசரே. 21

சிதம்பரேசர் சோலைகுழுந்த தென்கலைசை நாயகர்
கதம்பராவு காமனேடு காலனைக்க டிந்தவர்
பதம்பராவி யேத்துமன்பர் பாதபங்க யங்கள்சங்
ததம்பராவி யேவலிற்ச ரிப்பரண்ட வாணரே. 22

அண்டரண்ட ரூடறுத்த கம்புறம்பு மேகமாய்
மண்டியெங்க னும்பரங்த வின்பவாரி தன்னுளே
தண்டலீக்க லைசைவாழ்சி தம்பரேசர் தம்முருக்
கண்டுகொண்டு போற்றவல்ல காட்சியாளர் செல்வரே.

செல்வமென்ன கீர்த்தியென்ன சித்தியென்ன கற்றிடுங்
கல்வியென்ன வீங்கிவற்றி னுற்பயன்கள் காண்பரோ
நல்லதென்க லைசைமேய நாதனன்பர் நாமமே
சொல்லியேத்தி யேவல்செய்தொ மும்பர்காண வல்லரே.

வல்லவண்ணம் வாழ்கலைச வானவர்க்க டித்தொழில்
அல்லுமெல்லு மாற்றுமன்பர் வேண்டிலஞ்சு பூதமு
மொல்லைமாற்றி வேறுசெய்ய வல்லரும்பர் மாலயன்
கிருல்லைவான்ப தங்களுந்து ரும்பெனக்க மிப்பரே. 25

பரந்தெழுந்து முப்பதிற்றி ரண்டுபல்லை யுந்திறங்
திரந்துபுல்லர் வாயிரேறு மின்றுகாறு மெவ்வழுற்
றரந்தையால மின்துளேனி தாற்றிலேன ணையனே
வரந்தராய்க லைசைவாழ்சி தம்பரேச வள்ளலே. 26

வள்ளலென்று பாரியென்று மாரியென்று வீணிலே
யெள்ளளவு மீகிலாரை யேத்தியேத்தி யாயுளைத்
தள்ளுவீர்க லைசைவாழ்சி தம்பரேசர் கீர்த்தியைத்
தெள்ளியோது கிற்கிலீர்க ணன்று நுங்கள் செய்கையே.

கைகள்கொண்டு நொச்சியைக்க ரந்தையைப்ப றித்தணிந்
தையனேய ரங்கெனத்து தித்திறைஞ்சி லண்டரு
மெய்தரும்ப தத்திலுய்க்கு மெம்பிரான்க லைசைவாழ்
சைவனென்ற றிந்திலார்ச முக்குரைத்து மாய்வரே. 28

மாய்வதும்பி றப்பதும்வ ளர்ந்துமங்கை மார்முலை
தோய்வதும்பு லன்வழிச்சு மூல்வதும்பி ணியினுற்
நேய்வதும்ப வந்தொறுமெ னக்கமைத்த செல்வனே
ஆய்கலீக்க லைசைமேவு மையவாழி வாழியே. 29

வாழ்வுமிக்க தென்கலைசை வாணினின் லை யேசிலர்
ஆழியங்கை மாயனென்ப ரம்புயத்த னென்பர்தேன்
வீழ்கடுக்கை யீசனென்பர் வெய்யவங்கி யென்பர்மா
வேழ்பரித்த தேரினன்ன லென்பர்மாயை யாலரோ. 30

வேறு

மாய னுயினை மறையவ னுனுய
மன்னு யிர்த்தொகை யனைத்தையு மொடுக்கும்
பாயு மால்விடை யுருத்திர னுனுய
பன்னு மூவர்க்கு மூலமாய் ஸின்றுய
ஞேய மாயினை ஞாதிரு வானுய
ங்கமு ஞானமு மாயினை யெந்தாய்
வேய தோஞுமை பங்குறை நீல
மிடற்ற னேதிருக் கலைசையுத் தமனே. 31

தமோகு னைத்தினிற் றிருவுருத் தரித்துச்
சத்து வத்தொழில் பூண்டா ரண்றகுந்
தமோகு னைத்தொழி லழிப்பினைப் பூண்டு
சத்து வத்துருத் தரித்தசங் கரற்குந்
தமோகு னைத்துரை திராசதத் துருவங்
தாங்கி யக்குணைத் தொழிலுறு மயற்குந்
தமோம யத்தினிற் றமியஙுங் கலைசைத்
தானு நீயிறை யாயிருந் தனையே. 32

ஆயி ரஞ்சிர மாயிர முடிக
ளாயி ரஞ்செவி யாயிரம் விழிகள்
ஆயி ரம்புய மாயிரஞ் சரண
மாயிர ரங்குண மாயிரங் தொழில்கள்
ஆயி ரம்பெய ருடையங்கின் பெருமை
யைய வென்மொழிக் கடங்கு மோபத்தி
யாயி ரந்தவர்க் காயென வுதவு
மங்க ஞைதிருக் கலைசைமுக் கணனே. 33

முக்கு ணங்களின் முவரைத் தோற்றி
 முவ ருக்குமுத் தொழில்வகுத் தருளி
 அக்கு ணங்களுக் கதீதமாய் நிறைவா
 யத்து வாக்களைக் கடந்துமே மூலகிற்
 றக்க நற்கண நாதரேத் தெடுப்பச்
 சத்தி யம்பிகை யுடனரு ஞருவாய்த்
 தொக்க கோடிகு ரியருத யம்போற்
 ரேன்றி நின்றஹீன கலைசைவின் ணவனே. 34

விண்ண வர்க்கெலா முன்னமுன் னிடத்தே
 வேத னைப்படைத் தருளினை யவனுக்
 கெண்ணு வேதசாத் திரபுரா ணங்க
 ளொவையு மோதுவித் தனையவன் றன்பாற்
 கண்ண கன்புவி காத்தழித் தருஞங்
 கடவு ளோர் தமைத் தந்தனை கலைசை
 யண்ண லேயெலா முன்றிரு விளையாட்
 டாகு மா மூல கினுக்கொரு முதலே. 35

ஒருகற் பத்தினி லரைனமுன் படைப்பா
 யொருகற் பத்தினி லரியைமுன் படைப்பாய்
 வருகற் பத்தினி லயனைமுன் படைப்பாய்
 மறுகற் பத்தினின் முவரை யொருங்கே
 தருவை முற்படப் பிறக்கவர் பிறரைத்
 தரவுஞ் செய்குவை நின்றிரு விளையாட்
 டருள்ப முததெதன் கலைசைவாழ் முதலே
 யார றிந்தெடுத் தோதவல் லவரே. 36

வல்ல வானவர் கடல்கடை பொழுதின்
 மறுக வந்தெழு மாலகா லத்துக்
 கொல்கி யாவரு மோட்டெடுத் துலறி
 யோல மிட்டெமக் குறுசர ஞுனையே

யல்ல தில்லையென் றரற்றிடு மங்கா
 ஏஞ்ச லீரென வல்லைநீ யல்லா
 வில்லை வேறெறனிற் கலைசைவா னவா
 னெவர்க்க டைக்கலம் புகன்றுபோற் றுவனே.

போற்றி செங்கதீர் மண்டலத் துறைவோய்
 போற்றி சோமலோ கத்தமர் முதல்வா
 போற்றி யன்பர் தம் மனக்குகை யுடையாய்
 போற்றி யாரழற் சிகைநுனி யமர்வோய்
 போற்றி நாரணை னகத்தொளிர் விளக்கே
 போற்றி தில்லையம் பலத்துஙின் றுடி
 போற்றி யென்றனைப் பதித்தசெஞ் சரணு
 போற்றி தென்றிருக் கலைசைவா னவனே. 38

வானு னோர்களும் மறைகளு மின்னம்
 வருந்தி நேடியும் வரம்புகண் டறியா
 தீன முற்றலைந் துழன்றிடிற் சிறியே
 னேத றிந்துனைப் பாடுவ னெந்தாய்
 கானு லாமலர்க் குழலுமை பாகா
 கலைச மாங்கர் மேவிய வழுதே
 தேனு லாமலர்க் கொன்றையஞ் சடையாய்
 திரிபு ரங்களீச் சிரித்தெரித் தவனே. 39

சிரித்தெ ரித்தனை புரங்களை விழியைத்
 திறங்கெ ரித்தனை மாரனை யுகிரா
 ஹுரித்து டுத்தனை யுழுவையைச் சரணு
 ஹுதைத்து ருட்டினை காலனை விரலா
 னெரித்த பித்தனை யரக்களை யென்பார்
 ஸின்ற யாவையு ஸிங்குநா னொருங்கே
 பொரித்தெ ரித்திட வல்லதென் கலைசைப்
 புண்ணி யாவுனக் கிவையுமோர் புகழோ. 40

வேறு

புகழ்ந்த வருக்கருள் பூங்கலை சைக்கோ
னகழ்ந்து பறந்தவ ரண்ணவ னென்பார்
மகிழ்ந்துயர் கூடலின் மண்கள் சுமந்தே
யிகழ்ந்தடி பட்டன னென்பது மென்னே.

41

என்னையு மானு மிருங்கலை சைக்கோன்
மன் னுல குக்கொரு மன்னவ னென்பார்
மின்னிடை யார்மனை யெங்கனு மேவி
யன்ன மிரந்தன னுவது மென்னே.

42

ஆவகை யன்பரை யாள்கலை சைக்கோன்
ஆவரு மேவல்செய் முன்னவ னென்பார்
நாவலர் கோன்விட நள்ளிரு னின்க
னேவவி னேகின னென்றது மென்னே.

43

என்மன மேவு மிருங்கலை சைக்கோன்
பன்மறை யும்மறி யாப்பர னென்பார்
கொன்மிகு கூளிகள் கண்டுகை கொட்ட
அன்னட மாடின னுமிது வென்னே.

44

ஆமையி னேடணி யக்கலை சைக்கோன்
காம மறுத்தவர் கண்னுள னென்பார்
தாம மலர்க்குழல் கொங்கைக டாக்கக
கோமள மேனி குழைந்தமை யென்னே.

45

குழைத்தெனை யாண்டருள் கூர்கலை சைக்கோன்
வழுத்தபு கீர்த்தியின் மாமலை யென்பார்
இழித்த புறச்சம யத்தவ ரெல்லாம்
பழித்திட நின்றருள் பான்மையி தென்னே.

46

பான்மதி குடுப ரன்கலை சைக்கோன்
மான்முத லோர் தொழு மாமுத வென்பார்

மேன்மையில் வாணன் வியன்பதி வாயிற்
கான்மலை மாதொடு காத்தமை யென்னே.

47

தமைத்தெளி வோர்தெளி தண்கலை சைக்கோன்
அமைப்பரு மாகரு ஞைகர னென்பா
ரிமைக்குமு னண்ட மெவற்றையு மொக்கக்
குமைத்திடு மச்செயல் கொண்டிட வென்னே.

48

கொண்ட லுரிஞ்செயில் கூர்கலை சைக்கோன்
அண்ட மெவற்றினு மப்புற னென்பார்
மண்டனில் விண்டனில் வான் ருனில் யாருங்
கண்டிட நின்றுமல் காரண மென்னே.

49

காரண காரண ஞங்கலை சைக்கோன்
பேருணர் வோர்க்கருள் பிஞ்ஞுக னென்பார்
ஒருணர் வின்றி யுயங்கு மெனக்கும்
ஆரருள் செய்திடு மற்புத மென்னே.

50

வேறு

அற்புதக் கலைசை மேவு மங்கண னளக்கொ ஞைத
பற்பலவிளையாட்டெல்லாம் பரித்திடும்பான்மோக்கின்
முற்பவக் கடவின் மூழ்கி முடிவின்றி யுழலு மிந்தச்
சிற்றுயிர்களின்மேல் வைத் தகருணையாய்ச் சிறக்குமன்றே.

அன்றுதொட்டின்று காறு மருமறை நான்குந் தேடி
நின்றலைந் தோல மிட்டுங் காணேனு சிமல மூர் த்தி
இன்றமிழ்க் கலைசை வாண னியல்பினை யிரண்டு நாளிற்
பொன்று மனிதர் தேறி யெங்ஙனம் போற்று வாரே. 52

போற்றிலேன் பூதி மெய்யிற் புனைந்திலே னெழுங்தோ
[ஏற்றுந்துஞ்
சாற்றிலே னக்க மாலை தரிக்கிலே னடியா ரேவல்
ஆற்றிலேன் கலைசை வாழு மன்னை லேதறுகண் வெள்ளை
யேற்றனே யெளியே னங்தோ வெங்ஙன முய்யுமாறே. 53

மாறிலாக் கருணை மேரு மலைபழுத் தனைய மெய்யும்
ஆறணி சடையுங் காள கண்டமு மழுகு பூத்த
நிறணி மார்பு முள்ளே நிலவிய நகையு மம்மை
கூறுமாய்க் கலைசைவாண னென தகங் குடிகொண்டானே.

கொண்டனை யென்னை யுன்னைக் கொடுத்தனை

[மலாநோய் நீங்கக்

கண்டனை வினைக் கொல்லாங் கழித்தனை யுடனின் பாரம்
விண்டனை பரமா னந்தம் விளை த்தனை கலைசை வாழும்
அண்டனே யுண்டு கொல்லோ வடியனேன் செயுங்கைம்

[மாறே. 55

மாறினேன் சமய பேத வழிப்படு புன்மை யெல்லாங்
தேறினேன் வீடு சேர்க்குஞ் சைவசித் தாந்த மென்றே
யேறினேன் சிவலோ கத்தே யிரண்டறக் கலங்தொன்றுகி
யாறினேன் வருத்த மெல்லாங் கலைசைக்கோ வருளினுலே.

அருள்வழி நடந்து பாச மறுக்குமா றுணர மாட்டார்
மருள்வழி நடந்து மேன்மேல் வல்வீனை யீட்ட வல்லீர்
தெருள்வழி கேட்டீ ராகிற் சிவப்ரீரான் கலைசை வாழ்வை
யொருமுறை யிறைஞ்சிரன்று மின்பத்தே னுண்ண

[லாமே. 57

உண்ணிறை யழுதே யென்று முயிரினுக் குயிரேயென்றும்
பண்ணினல் விசையே யென்றும் பழுத்திடைச் சுவையே

[யென்றுங்

கண்ணி னுண் மணியே யென்றுங் கலைசைவாழ் சிவமே
[யென்று

மெண்ணிநெஞ்சுருகி யேத்தப் பெற்றவா றெளியனேனே.

எளியனே னறிவி லாத வேழழேயென் மடவா ராசைக்
களியனே னுடலே யோம்புங் கடையனே னுலக வாழ்விற்

குளியனே னெனையு மாவா குலப்புகழ்க் கலைசைக் கோமா
னளியனே ஞகக் கைக்கொண் டாண்டவா ரென்னே
[யென்னே. 59]

என்னையு முனையுங் காட்டா தென் னுளேயன் றுதொட்டுத்
துன்னிய மலவீ ரத்தின் ரூடக்கறுத்தறிவு காட்டிப்
பன்னருங் துரியா தீதப் பராபர சிலையிற் சேர்த்தா
யங்கிலை பிறழா வண்ண மளித்தருள் கலைசை வாழ்வே. 60

வேறு

வேயொன்று தோளி மலையான் மடந்தை
விரிநீ ருடுத்த வுலகங்
தாயென் றிறைஞ்சு சிவகாமி யம்மை
யொருபான் மணந்த தலைவன்
வாயொன்று மன்பி னடியார்கள் வாழ்த்து
கலைசைப் பெரும்ப தியில்வாழ்
தீயொன்று கைய னடியே யலாது
தெருளாது சிந்தை பிறதே. 61

பிறப்போ டிறப்பி விதுகாறு நெங்கு
பிறிதொன்று சார்பு கிடையா
துறுப்பான் மயங்கி மடவார் வலைக்கு
ஞமிதங் தலைந்த சிறியேன்
புறச்சார்பு மற்றை யகச்சார்பு நீத்து
னருளைப் பொருந்த வருளா
யிறப்பார்க ளென்பு தலைமாலை குடி
கலைசைப் பதிக்கு ளிறையே. 62

இறையென்று நம்பி வழிபாடு செய்யி
னிறவாத வின்ப மருவக்
குறைவின்றி னின்ற வடியார் குழாங்க
ளொடுக்கி வாழ வருஞும்

மறையெயான்று நாவன் முதலோர்கள் வாழ்வை
மதியாத வீர முதவும்
பொறைகொண்ட சிந்தை யவர்கோ விருந்த
புரமேவு மாதி முதலே. 63

முதலென்ப தின்றி நடுவென்ப தின்றி
முடிவென்ப தின்றி முழுதா
யதுவென்ப தின்றி யவனென்ப தின்றி
யவளென்ப தின்றி யவையா
யிதுவென் நெவர்க்கு மறியப் படாத
வியல்பாகி யுள்ள பொருளா
மதிதங்கு சோலை செறிகோ விருந்த
புரமன்னு மெங்கள் சிவனே. 64

சிவந்தாரு மாவர் கரியாரு மாவர்
வெளியாரு மாவர் செழும்பொன்
ஞுவந்தாரு மாவர் பசியாரு மாவ
ரொளிவண்ண ராவர் தழுலாய்
சிவந்தே விரிஞ்சர் முகில்வண்ணர் தங்க
ணினைவி ற்கு மெட்ட வரியார்
அவந்தா ணிலாத கலைசைப் பதிக்க
ணமர்ந்தாரு மாவ ரவரே. 65

அவமே விளைத்து முழுமுட னகி
யறிவென்ப தின்றி யழிவாய்ப்
பவமே விளைக்கு முடலோம்பி யென்று
நரகிற் படிந்து துளைவேன்
சிவமே விளைக்கு மடியார் குழாங்க
ளொடுசேரு ணானு முளதோ
தவமே விளைக்கு முயர்கோ விருந்த
புரமன்னு சைவ முதலே. 66

சைவத்தில் வந்து சரியாதி மூன்று
 தடையின்றி முற்று பருவ
 மைவத்த தீய மலபாக நோக்கி
 வினையொப் புறுத்தி வழியான்
 மெய்வைத்த ஞான குருவாகி வந்து
 கதியுய்க்க வல்ல விமலன்
 செய்தற் றுடுத்த கலைசைக்குண் மேவு
 சிவனுகு மெய்ம்மை யிதுவே.

67

இதுவன்றி வேறு சமயத்தை நம்பி
 னிலைமுத்தி யுண்மை யெனவே
 மதமாறு தோறு மதிமாறு கொண்டு
 பலவாத மோதி மருள்வேன்
 அதுதீர வாய்மை யிதுவென்று காட்டி
 யருள்செய்த செய்கை யெளிதோ
 பொதுவாட் டுகந்து வளர்கோ
 விருந்த புரமன்னு ஞான மணியே.

68

மண்ணீர் விசம்பு கனல்கா லருக்கன்
 மதியாவி யென்னு முறையா
 வெண்ணீர்மை கொண்ட யிவையெட்டு மன்றி
 யுலகென்ப தில்லை யிவையே
 யண்ணு வுனக்கு வடிவாகு மென்னி
 னவைதோ றுயிர்க்கு யிரதாங்
 கண்ணுன தெய்வ மெவர்வே றுளார்கள்
 கலைசைப் பதிக் கிறைவனே.

69

வனங்தோ றலைந்து விரதங்கள் பூண்டு
 சடைகட்டி வாட லுறினுங்
 தனஞ்சேர்ந் துயர்ந்த குலத்திற் பிறந்து
 சதூர்வேத மோதி வரினுங்

தினஞ்சாத் திரங்கள் பலகற்று வாது
செயவல்ல ரேனு மெவனும்
அனந்தாதி யான கலைசைச்சி வன்ற
னருளைப் பெருது விடினே.

70

வேறு

விடரோடு தூர்த்தர் பேதையர் கயவர்
வேழம்ப ரணையரோ டுறவாய்
நடையெலாங் கெடுத்தே யிழிதொழில் விரும்பு
நாயினே னுய்யுமா றுளதோ
மடலவிழ் கமல வாவிக டோறு
மாதரார் வளம்புனல் குடையுங்
தடநெடும் புரிசைக் கலைசைமா நகர்வாழ்
தற்பரா சிதம்பரே சுரனே.

71

சுரிகுழன் மடவா ரிளமுலைப் பணைப்புங்
துகிலிறை சோர்வது நகையும்
வரிவிழித் தொழி லுஞ் சேயிதழ்த் துடிப்பு
மனத்திடை யெழுதிலவைத் தழிவேன்
தெரிதமிழ்க் கலைசைச் சிவப்ரிரான் வடிவுஞ்
செய்கையுங் தன்னடி யார்க்குப்
பரிவுகூ ராகுனு மனத்தகத் தெழுதாப்
பாவியேற் கினிப்புக லென்னே.

72

என்பினை நும்பாற் கட்டிமேற் ரேஞ்போர்த்
திறைச்சியு முளையு மடைத்த
வன்புமுக் குரம்பை நாற்றமென் அது
மஞ்சனு மாடையு மணியு
முன்புற நோக்கி மாதரென் ரெண்ணி
முயங்கிட முயலுதி நெஞ்சே
யன்புறுங் கலைசைச் சிதம்பரே சுரன்று
ஏடைந்துளோர் மதிப்பரோ வுணையே.

73

உன்னுமுன் கடலு மலையும்வா னகமு
 மோடுவை மீனுவை வறிதே
 பன்னிடு மெல்லாங் கிடைத்ததாய் மதித்துப்
 பாவனை செய்துதேக் கிடுவா
 யென்னிதிற் பயனென் ரேர்ந்திலாய் கலைசை
 யீசனைப் பணிந்திலா யெளியேன்
 றன்னையு முடன்கொண் டிமுத்திமுத் தலைத்தாய்
 தக்கதோ மனக்கருங் குரங்கே. 74

மனக்கருங் குரங்கின் கைவசப் பட்டு
 மயங்கினேன் பதைபதைத் துருகேன்
 கனக்கறை மிடற்று யென்றமைத் தலறேன்
 கலைசையைச் சேர்ந்திலே னடியா
 ரினக்குழாத் தெய்திச் சிவனெறி யொழுகே
 னென்செய்கே னேழையே னங்கோ
 வுனக்கெவ னடுத்த தாவவென் றருளா
 யுலங்குபோ னேன்சிவ முதலே. 75

சிவனெனு மொழியைக் கொடியசன் டாளன்
 செப்பிடி னவனுட னுறைக
 வவனெடு கலந்து பேசுக வவனே
 டருகிருங் துண்ணூக வென்னு
 முவமையில் சுருதிப் பொருடனை நம்பா
 ஓமரோ டுடன்பயில் கொடியோ
 னிவனெனக் கழித்தா லையனே கதிவே
 றறனக்கிலை கலைசையாண் டகையே. 76

ஆண்டவன் றன்னை யடிமையென் றுரைப்பா
 ரடிமையை யாண்டவ னென்பார்
 மாண்டகு பதியைப் பசுவென்றும் பசுவைப்
 பதியென்று மதித்துனை யிகழ்ந்தே

தாண்டரு நிரயக் கிடங்கினில் வீழுஞ்
 சமுக்கரோ டினங்குரூ வரமே
 வேண்டினே னருளாய் கலைசைமா நகரின்
 மேவிவாழ்ந் தருள்பசு பதியே.

77

பதியுமோ கத்தான் மானத்தான் மருளாற்
 பற்றிய சார்பினு வூன்னைத்
 துதிசையா திகழ்வோ ரிகழுக கலைசைச்
 சுந்தரா சிதம்பரே சுரனே
 மதிபொதி சடையா யாங்களெல் லோழும்
 வழிவழி யுன்னடித் தொழும்பே
 நிதியென வுடையே மென்னுமிக் கருத்தே
 நிலைபெறச் செய்துகாத் தருளே.

78

அருண்மடை திறந்த நோக்கழும் வரதா
 பயங்கரை மம்புயக் கரழுங்
 திருமுகப் பொலிவுங் குறுநகை யழுகுஞ்
 செஞ்சுடர் மகுடமு மரையீன்
 மருவுதோ வுடையுஞ் சேவடித் துணையு
 மகிழ்சிவ காமிநா யகிசேர்
 உருவுமாய்க் கலைசைச் சிதம்பரே சுரரென்
 னுள்ளகங் கோயில்கொண் டனரே.

79

கொண்டல்போன் முழங்கிக் கூற்றுவ னெதிரே
 குறுகிட நாடியுங் தளரக்
 கண்டவ ரிரங்க வைம்பொறி கலங்கக்
 கண்டமே லீயெழுங் துந்தி
 மண்டிட வறிவு கலங்குமங் நாளுன்
 மலரடி வழுத்திட மாட்டேன்
 அண்டர்சூழ் கலைசைப் பராபர வின்றே
 யடைக்கலங் கண்டுகொண் டருளே.

80

வேறு

அருவின னுருவின னருவில னுருவிலன்
இருளின னெளியின னிருளில னெளியிலன்
மருவளர் கலைசையின் மகிழ்பவ னிகபரம்
இருமையு மெழுமையு மெண்யடை யவனே.

81

அவனவ எதுவெனு மவைதொறும் விரவினை
இவனவ னெனவுணர் வரியதொரியல்பினை
தவமளி கலைசையின் மருவிய தகுதியை
சிவனெனு மொழியினை யிவையுன செயலே.

82

செயலெவ ரறிபவர் திருவளர் கலைசையின்
யயிலிய ஒுமையொடு மகிழுவை மதனுடல்
இயலற வெரிசெய்து முனியென வடங்மூல்
அயலினு மமர்குவை யதிசய மரனே.

83

அரகர கரவென வலறிடு புலவரோ
டரியயன் வெருவற வருவிட மழுதுசெய்
தாரிலறு மமரரென் னெருபெய ரமைவற
வருள்பவர் கலைசையி வரனல திலீயே.

84

இலவிதழ் மடநடை யுமையொடு மிரசத
மலைமிசை யமர்பவர் மகிழ்தரு மிடமா
ங்கிலபெற வளமையு ங்திகளு மளவறி
கலைகளு ங்றைவறு கலைசைநன் னகரே.

85

ங்கவலர் திரிபுர நலிவற வழுலென
மிகவல ரரியயன் வெருவற வளமது
புகவலர் மதனுடல் பொடிபட விழியோ
ஞ்கவலர் கலைசையி னுறையிறை யவரே.

86

இறையவ னிறையினி வியமென யுதைசெய்த
ங்றையவ னிறையுறு கலைசையி னிலவிய

நூல் வரிசை எண்:

மறையவன் மறைவற வளர்முடி யவரக் குண்:
வறையவ னறைபுன வஷ்டா சடை யவனே.

87

சடைமுடி யரவணி தலைகலன் வனமிட
முடையுரி கழுதின முணவது பலியெனு
மடைவினர் கலைசையி னடிகளை யவணியி
னிடையிறை யெனவழி படுபவ ரெவரே.

88

எவனுல குயிர்தொறு மிசைவற மருவினன்
எவனவ ரவர்தமை வினைவழி யிருவினன்
எவனைன யுடையவ னினையறு பரசிவன்
எவனவ னுயர்கலை சையில்வரு மிரையே.

89

இறவொடு பிறவீயி னிழிதரு மெளியன்
ஷிரைசுக வடிவினி னிலைபெற வருளினன்
அறிவொடு வழிபடு மடியவர் குழுமிய
செறிவுறு கலைசையில் வருபர சிவனே.

90

வேறு

சிவந்த மேனியாய் போற்றி நாயினேன்
செய்தி டும்பெரும் பிழைபொ றுத்துவான்
சிவந்த ரும்பெரும் கருணை போற்றிடற்
சிலைவ னோத்துமுப் புங்கு னீற்றழசர் பாத்திரம்
சிவந்த வாளியாய் போற்றி காலனைச்
சிதைத்து ருட்டியன் ரேலு மென்னங்கு
சிவந்த பாலனைக் காத்த னித்திடுஞ் செஷ்டு
செல்வ போற்றி தன் கலைசை வாணனே.

91

வாண னூர்மனச் செருக்கு மாற்ற
மறுவில் கண்ணையை யேவல் கொண்டுபீன்
நானு ருதவர்க் குனது கோயிலி
நடன காலையிற் குடமு முக்கிடக்

கோண மால்வரங் கொடுத்த ஸித்திடுங்
 குழக போற்றிதென் கலைசை மேவிவாழ்
 நீணி வாப்பிரைச் சடில மாழுடி
 நிமல போற்றிமற் றெங்கண் மன்னனே. 92

எங்கு நோக்கினு மங்கை வாமெனக்
 கிருண்ட கண்டமு நான்கு தோள்களுங்
 கங்கை வேணியு முக்க னுஞ்சிவ
 காமி பாகமுங் கமல பாதமுஞ்
 செங்கை மான்மழுப் படையு நீற்றெருளி
 சிறந்த மார்பமுங் காண வெய்தினின்
 றங்க ணச்சநீத் தருள்சு ரந்திடுங்
 கலைசை வாணங்ன் னடிகள் போற்றியே. 93

போற்றி போற்றியென் றமரர் மாதவர்
 புவியு னோர் திரண் டிசைமு முக்கிட
 நீற்றெரு ஸிச்சிவ நேசர் வாழ்த்தவின்
 னியங்க ளார்ப்பெழுத் தெரிவை மாரிளங்
 காற்றி றெல்குழுங் கொடியி னுடிடக்
 கலைசை வீதியிற் கெளரி யோடுஉ
 யேற்றின் மேல்வருஞ் சேவை தந்தெனை
 யாண்டு கொண்டவா போற்றி யெந்தையே. 94

எந்தை நீயெமக் கண்ணை நீயெமக்
 கிறைவ னீயெமை யாண்ட நாயனீ
 சிந்தை நீசெயுஞ் செயலு நீபெறுஞ்
 செல்வ நீதொழுங் தெய்வ நீகற்கும்
 விந்தை நீயெய்ப்பில் வைப்புநீநசை
 வெறுப்பு நீயலால் வேறு கண்டிலேங்
 கந்த வார்பொழிற் கலைசை வாழ்சிவ
 காமி பாகங்ன் கருணை போற்றியே. 95

கருணை யாளனே போற்றி தென்பெருங்
 கலைசை யாளனே போற்றி நின்னலால்
 உரிமை வேறிலேன் போற்றி பாசனோ
 யொழியு மாறுசெய் போற்றி யாட்கொளக்
 குருவு மாயினுய் போற்றி வீட்டினைக்
 கூடவேண்டினேன் போற்றி ஞாலமேற்
 பருவ ராதருள் போற்றி யிவ்வுடற்
 பார மாற்றிலேன் போற்றி யையனே. 96

ஐய னேயடி போற்றி பேரஞ்
 ளாள னேயடி போற்றி யன்பர்ப்பான்
 மெய்ய னேயடி போற்றி தில்லைவாழ்
 வித்த காவடி போற்றி பொய்யர் தம்
 பொய்ய னேயடி போற்றி யீறிலாப்
 புராண னேயடி போற்றி மான்மழுக்
 கைய னேயடி போற்றி தென்பெருங்
 கலைசை யாயடி போற்றி போற்றியே. 97

போற்றி போற்றிபே ரின்ப ஞானமாப்
 புணரி யாய்விறைங் தெங்கு மாயினுய்
 போற்றி போற்றியோர் மறுவி லாப்பெரும்
 புகழ் படைத்தவா நந்த வெள்ளமே
 போற்றி போற்றிமெய் யன்பர் சிந்தையிற்
 பொங்கி யூறுதீஞ் சுவைக்க ரும்பனே
 போற்றி போற்றிதென் கலைசை வைப்பனே
 பொறுக்கி லேனினி மாய வாழ்க்கையே. 98

மாய லைக்கணை யாக வேவிலை
 மாய லைவிஷ்ட யாக ஹர்ந்தனை
 மாய லைத்திரு மனைவி யாக்கிமுன்
 மணந்து சாத்தனைத் தந்த ஸித்தனை

மாய னுக்கொரு பாக மீங்தனை
 மாய னுள்ள மே கோயில் கொண்டனை
 மாய னே த்திர மலர்ந்த தாளினுய்
 வரத போற்றி தென் கலைசை யீசனே.

99

ஈச னே திருக் கலைசை மேவிவா
 மிறைவ னேசிவ காம நாயகி
 நேச னேயருட் சிதம்ப ரேசனே
 சித்த நெக்குபெக் குருகி யேத்துவோர்
 பாச வேரறப் பறிக்கு நின்னிரு
 பாத பங்கயம் போற்றி பொய்யெலாம்
 வீகி மேகீவீட் டின்ப நல்குவாய்
 மெல்ல மெல்லவந் தெனை த்தி ருத்தியே.

100

கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
 மற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மலரடி வாழ்க.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் மிளிர்கழல் வெல்க.

குறிப்பு டி புதலியன்.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

குறிப்புரை.

காப்பு

பரு மாலீ நிரை வீதி—பெரிய மாலீகள் வரிசையாகத் தொங்க வீடப்பெற்றுள்ள வீதி: மலர்மாலீகளும் மணிமாலீகளும் என்க அந்தாதித் திரு மாலீ—அந்தாதி யாகிய அழகிய மாலீ. பொரு மாலீ—போருக்குரியவெற்றி மாலீ: அது வாகைப் பூமாலீ. கயமுகவன்—யாணிமுகத்தை யுடைய அசுரன்: அவன் கய முகாசுரன். கரு மாலீ—பிறவி மயக்கத்தை: மால்—மயக்கம். துரந்து அருள்—போக்கி அருள் செய்ய. களபம்—யாணி. இத்தல விநாயகர் செங்கழு நீர் விநாயகர் ஆவர்.

நூல்

1. அரு மால் உற—போக்குதற்கரிய மயக்கம் அடையும் படி. அங்கணன்—சிவபெருமான். இரு மா மலம்—பெரிய கரிய ஆணவ மலம் ‘வல்லாண்மை செலுத்தும் மலம்’ (செ-4.) ஆணவ மலத்தை இருண் மலம் என்பர். ஆணவ மலத்துக்குப் பெருமையாவது— ‘என்னையு முனையுங் காட்டா தென்னுளே யன்று தொட்டுத் துன்னிய மலம்’ (செ-60) அற்று—வலி கெட்டு பேணிய வாறு வியப்பு.

புத இருளானது எல்லாப் பதார்த்தத்தையும் மறைத் துத் தன்னைக் காட்டி ஸிற்கும்; ஆணவ மலமானது தன்னையும் காட்டாது தனக்குள்ளே இருக்கிற ஆன்மாவையும் காட்டாது “இரு பொருளுங் காட்டா திருஞருவங் காட்டும்— இருபொருளுங் காட்டா திது.” என்பது திருவருட் பயன். ஆன்மாக்கள் அநாதியே ஆணவ மலத்தால் கட்டுண்டு கிடப்பன ஆம். அஞ்ஞான ஸிக்மிச்சிக்குக் காரணமாய் ஸிற்பது

ஆணவமலம். செம்பிற் களிம்புபோல அநாதியே வீரவிஸ்ரபது-எண்ணிறந்த சத்திகளால் எண்ணிறந்த உயிர்களினும் சேர்ந்து வீரவிஸ்ன் ரு அறியாமையை விளைவிப்பது இது என்க.

இனி, நெல்லின்கண் உளதாகிய முளைத்தற்சத்தி முளையைத் தோற்றுவிக்குமாறு போல, உயிரின்கண் சுக துக்கங்களை முதற் காரணமாய் நின்று தோற்றுவிப்பது கன்ம மலம். முளைத்தற்கு அனுகூலம் செய்து உடன் நிற்கும் தவிடுபோல அச்சுக்குக்கங்கள் ஆண்டுக் தோன்றுதற்குத் துணைக்காரணமாய்த் தன் காரியம் ஆகிய தனு கரணம் முதலியவற்றையும் உயிரையும் இயைவித்து நிற்பது மாயா மலம். அம்முளை ஆண்டுத்தோன்றுதற்கு நிமித்த காரணம் ஆகிய உமிபோல அத்தோற்றுத்திற்கு நிமித்த காரணமாய் அவற்றை முறுகுவித்து நின்று அச்சுக்குக்களை உயிர் நுகருமாறு நிலைபெறுத்துதல் ஆணவமலம். கன்மமலம் போகம் பண்ணுதல், மாயாமலம் பந்தம் பண்ணுதல், ஆணவமலம் போத்திருத்துவம் பண்ணுதல் ஆம். கன்மத்துக்கு சுபாவம் மாயா காரியங்களாகிய உலகப் பொருள்களிலேயே சுவையை ஊட்டுவித்து விருப்பத்தை விளைவித்துக் கொண்டிருப்பதாம்.

2. ஓன்று — சிறிதும். உணரேணையும் — உணராத வனுகிய என்னையும்: வீணையாலணையும் பெயர். ‘உம்’ இழிவு சிறப்பு. கதியன்-வீட்டின்பமாக உள்ளான். விமலன்—குற்ற மில்லாதவன். மெய்யன் — உண்மை வடிவானவன். விடை—இடபம். என் ஜயன் — உயிர்த்தலீவன்: பசுபதி. வலித்து—வலியவந்து. அற்புதம்—ஆச்சரியமாம். வலித்து ஆளுதல் மார்ச்சால நியாயம். கதியன் — வீடுபேரூக உள்ளவன்.

3. புதியான் பழையான் — புதுமைக்குப் புதுமையானவன், பழமைக்குப் பழமையானவன். “முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே—பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே” என்பது திருவாசகம். முதலான்—முதலாகவுள்ளவன் பகவன் — சிவபெருமான். ஜசுவரியம் வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறும் பகம் எனப்படுதலீன், இவை சிவபிரானுக்கே உண்மையின்,

அவரே பகவன் எனப்படுவர். அற்றேல், இவை ஆறும் சிவ பிரானுக்கு உள்ளன என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை எனின் :— அவருக்கு ஜூசுவரியம் உண்மைக்கு ஈசுர பதச் சுருதியும், வீரியம் உண்மைக்கு உக்கிர பதச் சுருதியும், புகழ் உண்மைக்கு சிவ பதச் சுருதியும், திரு உண்மைக்கு இருக்கு வேதமும், ஞானம் உண்மைக்கு சருவஞ்ஞ சுருதியும். வைராக்கியம் உண்மைக்குக் காமரிபு பதச் சுருதியும் பிரமாணமாம் என்க. “திருவினாற் சிரேட்டர்” என்றும், “திருவை எய்தும் பெருாட்டுச் சிவபிரானது விசித்திர ரூபமாகிய விங்கம் தேவராற் பூசிக்கப்பட்டது” என்றும் இருக்கு வேதம் கூறவின் ஈண்டுத்திரு எனப்பட்டது பொருட்டிரு அன்று என்க. இதனைக் கீழ் வரும் மந்திரங்களால் அறிக. “ச்ரேஷ்டோ ஜாதஸ்ய ருத்ர ச்ரியாவரி தவஸ் தமஸ் தவஸாம் வஜ்ர பாஹோ ‘(ருக்வேதம் 2—33—3)’ தவ ச்ரியே மருதோ மர்ஜூயந்த ருத்ர யத்தேஜாசிம சாரு சித்ரம்! பதம்யத் விஷ்ணே ருபமம் நிதாயி தேந பாஸி குஹ்யம் நம கோநாம்’ (ருக்வேதம் 5—3—3) என்பன காண்க.

வாய்மை—பொறை—தைரியம்—அதிட்டித்தல்—ஆன்ம பேதம்—சிருட்டித்தல்—ஆசையின்மை—தவம்—புத்தி— ஈசுரத்துவம் என்னும் தச குணங்களும் தருமமும் சிவபிரானுக்கே இயைவன. இனி, ஜூசுவரிய முடையார், பெரும்புகழு டையார், வீரர், செல்வர், அரசர், சக்கிரவர்த்திகள் என்னும் இவரையும் இன்னேநன்ன இயல்புடைய பிறரையும் பகவப் பெயரால் வழங்கார். மெய் உணர்ந்து அவா அறுத்தார்கள் சிவம் பிரகாசித்தல் உண்மையின் அவரைப் பகவப் பெயரான் வழங்குப் போன்ற இதனை, சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் நோக்கி அறிக. மதியால்—ஆன்ம அறிவால். சிவஞானம் ஒன்றால் மட்டுமே தேறத்தகும் என்றபடி “அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்னும் திருவாசகம் காண்க. புறத்தான் அகத்தான்—புறத்தும் அகத்தும் உள்ளன. எள்ளில் எண்ணெயைப் போல எங்கும் ஸிறைந்தும் எல்லாவற்றையும் வியாப்பியமாகக் கொண்டிருப்பவன். வியாப்பியம்—ஒன்றி வென்று அடங்கி சின்ற ஸிறைவு என்க.

4. வல்லாண்மை—வலிய ஆண்மைக்குணம். மலம் ஈண்டு ஆணவம். பொறிகெட்டு—அறிவு கெட்டு.

5. மனமே! சிவனே இறை யென்று தேரூய், சிவலோ கம் ஏரூய், இடும்பை யெல்லாம் பாரூய், பதம் அஞ்சும் விதிப் படியே கூரூய், அருளே குறியாய் எனக்கூட்டுக இடும்பை—துன்பம். பாரூய்—அழிப்பாயாக. பதம் அஞ்சு—திருவைங் தெழுத்து. ‘விதியெண் னும் அஞ்செழுத்தே’ என்பது சிவஞானபோதம். இதன் வீரிவைச் சிவஞான பாடியத்திற் காண்க.

6. மனை—இல்லாள். கடும்பு—சுற்றம். தனைஒப்புற மாயை—தனக்குத்தானே ஒப்பாகிய மாயை. ‘மாயை மயக் கமும் செய்யும்’ என்றபடி. மாயை விலாசம்—மாயையின் கூத்து. இனி, ஆன்மா முன் னே செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஈடாக உடம்பினையும், தத்துவங்களையும், இருப்பிடங்களையும் புசிப்புக்களையும் முதல்வன் மாயையினின்றும் காரியப்படுத்தித் தர அம்மாயையின் வியாபகத் தால் தான் வியாப்பியமாய் அடங்கிக் கிடக்கும். இவ்வாறு மாயை தனக்குத் தனு கரண புவன போகமாய் இருத்தற்குக் காரணம் பிராரத்துவமே ஆம். அது முற்பிறப்புக்களில் ஆகாமியமாக ஏறியது. இம் மாயை ஈத்தியம். ஆயினும், காரியருபத்தில் அங்குதியமாகக் காணப்படுகிறது. பொய்யை மெய்யாக்கிக் காட்டுதல் மாயையின் தொழில்.

7. இறை—சிறுபொழுது. பொறை—சுமை. நீன் மலன்—மலமில்லாதவன். உடம்பும் மிக்க சுமை என்பது “மற்றுங் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க வூற்றூர்க் குடம்பு மிகை.” திருக்குறள்—345.

8. “ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத் தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்டன்னிய மின்மையின் அரண்கழல் செலுமே.”

என்பது சிவஞானபோதம் 8-ஆம் குத்திரம்.

“புள்ளுவர் ரைவர் கள்வர் புனத்திடைப் புகுந்துங்கின் ரு—துள்ளுவர் குறை கொள்வர் தூநெறி விளைய வொட்டார்” எனவும், “வஞ்சக் கள்வர் ஜவரையும் என் மேற்றர வறுத் தாய்” எனவும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளியமை காண்க. “பொறியாகிய ஜம்புல வேடர்களால்—பிறியா இடர் முழுபு பேதுறுவேன்” என சிவஞானசுவாமிகளும் பிறிதோ ரிடத்தில் அருளிச் செய்தனர். ஒல்கும்—துவஞும், வாடும். அல்கும்படி—தங்குமாறு.

10. சரணம்—அடைக்கலம். அரணம்—அம் சாரியை. கரளம்—நஞ்சு: ஆலகாலவிடம்.

11. வாரிதி—கடல். அருவுருவங்கடந்து—அருவம், உருவம், அருவுருவம் ஆகிய மூன்று நிலைகளையும் கடந்து என்க. இரவு பகல்—சகல கேவலம். இவ்வாழ்வு—சுத்தங்கள். இடையருத அன்போடு சிவத்தைப் பொருந்தி அதீதத்தை யடையும் இச்சையுடையோர் சுத்தாவத்தை நிலையேயாய் கீற்பர்.

12. உத்தி—படப்பொறி. ஒன் இழையார்—ஒளிபொருந்திய ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்கள். அல்குல் இடக்கரடக்கல்.

14. கடைபோக—முழுவதும். கிடையாத பெருவாழ்வு—கிடைத்தற்கரிய பெருஞ்செல்வம். அதுள்ளிதாகக் கிடைத் திருந்தும் அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் என் றபடி: நாய் பெற்ற தெங்கம்பழும் போல என்க.

15. பரந்து எழும்—வியாபகமாகவுள்ள. ஸிரந்தரமாய்—எப்பொழுதும். புரந்தரன்—இந்திரன். அரங்தை—துன்பம்.

16. “என்று நீ அன்று நான் உன்னடிமை அல்லவோ” என்ற தாயுமானவ அடிகள் வாக்குக் காண்க. முதல்வன் ஆண்மாக்களை அநாதியே அடிமையாக வுடையவர் என்க. ஆண்டான் அடிமைத்திறமே பேணவேண்டும். எல்லாம் உடைய நாயகன் இறைவனே ஆகவின். அடியேன் எவ்வளவு பொல்லாதவனுயினும் வெறுத்தலாகாது என வேண்டுகிறார்.

17. தொல்லைவினை — பழமையாகிய வினை : பிராரத்துவ கன்மம். தொடக்கு — சங்கிலி ; பின்னிப்பு.

18. பழங்கண் — துன்பம். வெகுண்டு — கோபித்து, பகடு — ஏருமைக்கிடா. படை — சூலப்படை, காலபாசம் முதலியன. தழங்கு—ஆரவாரம் செய்கின்ற, மூரி விடை — வலிய இடபம். அழங்கேல் — வருந்தாதே. இயமன் என்மேல் தொடரும் முன்பே எழுந்தருளி இடபவாகனக் காட்சி அளித்து ஆட்கொள்ள வேண்டும் என வேண்டுவது இச்செய்யுளில் கூறப்படுகிறது.

19. பதிகள் — சிவதலங்கள். மூவர்—திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் சமயாசாரியர் மூவர். இவர் மூவர் முதலிகள் எனவும் வழங்கப்படுவர். தமிழ் மாலைப்பதிகம்-தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் இதனைக் கீழ்வரும் செய்யுட்களால் அறிக. அவை வருமாறு :—

வெண்பா

“ காழியினிற் சம்பந்தர்க் கண்புடனே காளகண்டார்
ஏழை திருமூலைப்பா லீயவே — ஆழியென
ஞான மிகுபதினு ரூயிரமா நற்பதிகங்
தானருளிச் செய்தார் தமிழ்.” (1)

“ பண்ணுளாநாற் பத்தொன் பதினு யிரம்பதிகம்
அண்ணல்திரு நாவுக் கரசதமிழ் — விண்ணவரும்
எண்ணுமா ரூர்முப்பத் தேழா யிரமின்ன
மண்ணின்மேற் செய்தார் மனு.” (2)

“ ஆகநூ ரூயிரத்தீ ராயிரமு மம்பலவர்
பாகப் பு.....க்குட் பண்ணியே — ஏகியபிள்
ஏசிலா வித்தமிழை யேதெரிய வெண்ணியுய
ராசிலாச் சென்னியிரா சன்.” (3)

“ நம்பியான் டார்தந்த நம்பியினை ஞரையூர்த் தும்பிமுக ஸினத்தொழுது சோதியா — அம்பலவர் தன்னருளால் வண்மீக்கங் தானருங்கி ஸின்றதொகை தன்ஸினமுறை யேழுசெய்தார் தான்.” (4)

“ முந்து தமிழ்வீரகர் முந்தூற்றென் பத்துமூன் மந்த முளமுறைமூன் ரூகவே—சிந்தைதெளி யப்பர்முந்தூற் றீரா றதின்முறைமூன் றாரரோன் ரூப்பினாற் ரூன்றென் றுணர்.” (5)

“ ஆகத் திருக்கடையாப் பெண்ணூறு மம்பலவர் பாகத்துக் கொத்த பதிகமா — மோகத்திற் கற்போருங் கேட்போருங் கண்ணுதலோன் றன்பத்திற் லெப்போதும் வாழ்வார் ரிவர்.” (6)

“ எண்ணு யிரத்திரு நூற்றைம்பத் தொன்று [முயர்] அண்ணு மலையார்த மாகமாம் — பண்ணூல் பாடுவார் கேட்பார் பரம சிவனடிக்கே கூடுவார் குற்றமில ரே.” (7)

“ கண்ணுதலோன் வாழுங் கயிலைப் பதியுடனே யெண்ணியிரு நூற்றெழுபத் தீரிரண்டு-மண்ணின் மேல் தேமாலை வார்குமலாய் தெய்வத் தமிழ்மூவர் பாமாலை ஏற்ற பதி.” (8)

“ சம்நாட்டிரண்டு மலைநாட்டிடி லொன் றுகொங் கேழுவைகை வாழ்நாட்டிடி லீரே முமகதை யெந்து வடக்கிலைந்து சோண்டுடினினாற்றுக் கொண்ணூற்று மூன்று தனுவி [லொன்று நாநாட்டுடியதொண்டை நன்னாட்டிடி லாறைந்து நன்னகரே.

“ தோடுடைய செவியன்முதற் கல்லுரீ, ரூகச் சொற்பதினு ரூயிரநாங் தோணிபுரத் தரசு நாடுடைய கூற்றுதி யெண்ணுகே னந்தம் நாற்பத்தொன் பதினு யிரங்கவுக் கரச

முடுடைய பித்தாவென் றடிநொடித்தா ணீருய்
முப்பத்தே மாயிரமா மொழிநாவ ஊரர்
ஏடுடைய பதிகமிலக் கத்திரா யிரமு
மியம்பியருள் பெற்றிறைவ ணடிசேர்ந்தா ரிவாரே.
திருச்சிற்றம்பலம்.

இப்பாடல்களை இயற்றினார் யாவர் எனத் தெரியவேல்லை.

பதிகர் — தூயோர்: அடியார்கள் எனினுமாம். இமையவர் — தேவர்.

20. யான், எனது என்பன அகப்பற்று புறப்பற்றுக்கள். தான் என்னும் அகங்காரம் பிரதிபுருஷங்யதமாய் குல தன வித்தையாதிகளைலே எனக்குச் சமானமாவார் யாவர் என்றும், நான் என்றும், என்னது என்றும் அபிமானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு மோட்சபரியந்தம் ஆன்மாவை நீங்காதே கிற்பதாம். அகங்கார மமகாரங்களில் கட்டுப்பட்டிருக்க மளவும் ஏகதேச அறிவே அன்றி வியாபகஅறிவு வீளங்கா தென்க.

“ யானென தென் நும் செருக்கறப்பான் வானேர்க் குயர்ந்த வுலகம் புகும் ” திருக்குறள்-346

ஊன் ஒன்றி — ஊனுடம்பைப் பொருங்தி. ‘வினைப்போகமே யுறுங் தேகங் கண்டாய் வினைதா னெழிந்தால், தினைப் போ தளவும் நில்லாது’ என்பர் பட்டினத்துப் பிள்ளையார். வினை யினால் உடல் உண்டாம். அவ்வுடல் எண்பத்து நான்கு நூறு யிரம் யோனிபேதம் உடையன. ஒவ்வொரு பேதத்தினும் எண்ணிறந்த உடல் தோன்றுவன் ஆம். செய்வினைகள் எண்ணில் ஆதலின், உடல்களும் எண்ணிலவாம். “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்வீருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய், வல்லசுராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச். செல்லாஅ நின் றவித் தாவர சங்கமத்துள், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திலைத் தேன் எம்பெருமான்” என்பது திருவாசகம்.

“ பொத்தார் குரம்பை புகுங்கைதவர் நானும் புகலழிப்ப
மத்தார் தயிர்போல் மறுகுமென் சிந்தை”

“ ஆயமாய காயங்கைனுள் ஜவர்னின் று ஒன் றலொட்டார்
மாயமே என் றஞ்சுகின் ரேன்.”

“ உன் னுருவிற் சுவையொளியூ ரேசை நாற்றத்
துறுப்பின து குறிப்பாகும் ஜவீர் நுங்கள்
மன் னுருவத் தியற்கைகளால் வைப்பீர்க் கையோ
வையகமே போதாதே.”

என்னும் தேவாரத் திருப்பாட்டுக்கள் பஞ்சேந்திரியச் சேட்
டையை னன்கு தெளிவிப்பனவாம். “ மாறினின் ரெண்னை
மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்து ” என்பது மணிவாசகம்.

21. அடியார்கள் சிந்தையே கோயிலாக் கொண்டுறை
பவர் இறைன் என்பதும், அவர்கள் சிந்தை இத்தகையது
என்பதும் இச்செய்யுளிற் கூறப்படுகிறது.

“ கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ
டுள்ள மொன்றி யுள்குவார் உளத்துளான் ” தேவாரம்.

22. கதம்—கோபம். சந்ததம்—எப்பொழுதும். அண்ட
வாணர்—தேவர்கள். சரிப்பர்—நடப்பர். பாதபங்கயங்கள்—
திருவடித் தாமரைமலர்கள். கடிந்தவர் — கோபித்தவர்.
காமன் — மன்மதன்.

23. மண்டி — கிரைந்து. தண்டலை — சோலை.

24. செல்வம், புகழ், சித்திகள், கல்வி இவற்றுல்
யாதொரு பயனுமில்லை. கலைசை நாடுகளுகிய சிவப்ரீரானு
டைய அடியவர் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஏத்தி அவருக்கு
ஏவல் செய்யும் தொண்டர்களே பயன் பெறுவர். அடியார்க்
கடியார் பெறும் சிறப்பே மேலானது. தொழும்பர்—அடியார்.

25. அல்லும் எல்லும் — பகலும் இரவும். சிவப்ரீரா
னுடைய அடியவர் வேண்டினால் ஜம்பெரும் பூதங்களையும்
மாற்றவல்லவர்; திருமால் பிரமன் பதங்களும் அவர்கட்குத்
துரும்பு போல்வதாம் என்றபடி.

“விரும்பும் பெரும்புவிழுர் எம்பிரான் அருள்மேவில் ஒரு துரும்பும் படைத்தழிக்கும் அகிலாண்டத் தொகுதியையே” என்பது சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை. அறிவில்லாத துரும்பும் இறைவன் அருள் மேவினால் எல்லாம் செய்ய வல்லது: ஆயின் மக்களுடம் பெடுத்த அறிவுடைய தொண்டர்கள் என்ன செய்ய மாட்டார்? அவருக்கு எல்லாம் எளிதாக நடைபெறும் என்க.

26. இரத்தல் துன்பம் கொடிது அதனைத் தொலைத்தருள வேண்டும் என்கிறூர்கள். இரப்போர் ஸ்லை நன்கு இங்கு கூறப் படுகிறது. “பல்லெலாங் தெரியக்காட்டி” என்ற பழம் பாடலை ஸ்லை வுக்குக்கொண்டுவருவது இது. அரங்கை, எவ்வும்-துன்பம்.

27. பாரி — வள்ளல்களில் ஒருவன். மாரி — மேகம், புறநானுந்றில் காண்க. “கொடுக்கிலா தானைப் பாரியே யென்று கூறினும் கொடுப்பாரில்லை” என்பது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்; திருப்புகலூர்ப்பதிகம் சிந்தித்து இருத்தத்தக்கது. அற்பரைப் பாடி ஆயுளைக் கழியாமல் இறைவனைப்பாடி இன்பம் பெறுமாறு உபதேசிக்கின்றது இச் செய்யுள். “சிந்தைகெட்டுச் சானும் வளர்க்க அடியேன் படுந்துயரம் சற்றல்லவே” எனவும், “செல்வரைப் பின்சென்று சங்கடம் பேசித் தினந்தினமும், பல்லினைக்காட்டிப் பரிதவி யாமல்” எனவும் பட்டினத்தடிகள் கூறுவர். “மிடியிட்ட வாழ்க்கையால்” என்ற தாயுமானவர் பாடல் காண்க.

“நோக்க மருக்கும் விழிச்செல்வர் பாற்சென்று” என்னும் திருப்புகலூரங்தாதிச் செய்யுள் சிந்திக்க.

28. அண்டரும் எய்த அருமையான பதத்தில் உய்க்கும் என்றபடி அகர ஏறு தொகுத்தல்.

29. மையல் மானுடப்பிறவியின் துன்பம் இச்செய்யுளில் பேசப்படுகிறது.

30. ஆழி — சக்கரப்படை. மாயன் — திருமால். அம்புயத்தன் — பிரமதேவர். கடுக்கை — கொன்றைப்பூமாலை. அங்கி-அக்கினிதேவன். மா ஏழ் பரித்த தேரின் அண்ணல்-குரியன். மாயையால் இவ்வாறு மருண்டு கூறுவர் என்க.

31. மாயோன் — விஷ்ணு மூர்த்தி. மறையவன் — பிரம தேவர். மால் விடை — திருமாலாகிய இடபம். மால் பெருமை எனினும் ஆம். ஞேயம் — காட்சிப் பொருள். ஞாதிரு — காண்பான். ஞானம் — காட்சி. வேயதோள் — பசு மூங்கிலையொத்ததோள். பங்கு — பாதி. மிடறு — கண்டம்.

இச் செய்யுளில் பிரமதேவர் முதலியோரைச் சின் எனச் சொல்லுவதென்ன? எனில், படைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யும் சிவசத்தி பிரமா முதலியோரிடத்துப்பதிய அவர்களும் அன் ஆணையால் அவ்வத் தொழில்களை ஆற்றுதலின் அவர்களும் சின் எனவே படுவர். எதுபோல எனின்? ஆசாரியரை அந்தச் சிவனது சத்தி அதிட்டித்து நடத்த அவரைச் சிவனென்றே கருதுமாறு போலாம்.

இனி, பிரமன் மால் உருத்திரன் முதலியோர் முறையே படைப்பு காப்பு அழிப்பு ஆகிய முத்தொழில் இயற்றுவதனால் அவர் மூவரும் சமமாக உலகினுக்குக் காணப்படுகின்றனர். இவருள் முதல்வர் யாவர்? என்னும் வினா எழும் அன்றே! படைப்புத்தொழிலும் காப்புத்தொழிலும் அத் தொழிற்கு அதிபதிகளும் சங்கார காலத்தில் ஒழிந்து போகின்றமையால் அச்சங்காரத் தொழிலுக்குத் தலைவராகிய கடவுளே முதல்வர் என்க. பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் மூவரும் சிவபெருமான் ஆணைவழி ஸிற்பவர். மூவரில் சங்காரருத்திரன் மேம்பட்டவர் என்பது சூதகீதை முதலியவற்றில் கூறப்பட்டது. பரமசிவ னகிய மகாருத்திரன் கூருக உள்ளவர் சங்கார உருத்திரன். இச் சங்காரருத்திரன் பெயர் உருவம் செய்கை வேடம் என்பன சிவபிரானேடு ஒப்பவுடையன என்க. மூலம் — துரிய மூர்த்தி யாகிய பரமசிவன். சங்கார ருத்திரனுக்கும் பரமசிவனுக்கும் வேறுபாடு அதர்வசிகை முதலியவற்றில் கூறப்பட்டது

32. தமோ குணம் கருமை, சத்துவத் தொழில் காத்தல். தமோகுணத்தொழில் சங்கரித்தல்: சத்துவத்துரு வெண்மை. இராசதத் துருப்பொன்மை. இராசதத் தொழில் — படைத் தல். அபன் — பிரமன். தமோமயம் — தாமதகுணம்.

தானு—சங்கார உருத்திரன். “இனிச் சங்கார உருத்திரனும் சங்கரித்தற்றெழுமிலின் பொருட்டுத் தாமத குணத்தை மேற் கொண்டதல்து இயல்பாக உடையன் அல்லன் என்க. தாமத குணத்தின் காரியமாகிய துயில் மயக்கம் வஞ்சலை முதலியன அன்கண் இன்மையின். மாயோனுக்குச் சாத்துவீக குணம் கூறியது காத்தற் றெழுமின் மாத்திரைக்கே எனக் கொள்க. இன்னேரன்னவை எல்லாம் ‘பிரம தருக்க ஸ்தவம்’ என்னும் வடநூலுள் விரித்துக் காட்டிய வாற்றுன் அறிக்” என்பது சிவஞானபாடியம்.

34. முக்குணம்—சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்பன. மூவர்—அயன், அரி, உருத்திரன். முத்தொழில்—படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்பன. குணத்தை என்றது மாயா குணங்களால் பற்றப் படாதவன் என்றபடி.

36. “அயனை முன்படைத் திடுமொரு கற்பத்
தரியை முன்படைத் திடுமொரு கற்பத்
துயரு ருத்திரன் தனைமுனம் படைப்ப
ஞெருகற்ப மற்றெரு கற்பங் தன்னில்
முயலு மூவரை யொருங்குடன் படைப்பன்
முற்பி றந்தவர் மற்றிரு வரையும்
செயலி னற்படைக் கவுமருள் புரிவன்
சிவபி ராணை லேற்றமிங் கெவனே ”

எனச் சிவதத்துவ விவேகத்திற் கூறிய தனையும் ஈண்டு விரித்துரைத்துக் கொள்க என்பது சிவஞான பாடியம்.

37. வல்ல வானவர்—வல்லவர்கள் எனத் தம்மைத் தாமே மதித்திருந்த தேவர்கள்: இந்திரன், பிரமன், திருமால் முதலியோர். மறுக—அஞ்ச. ஒல்கி—சிதறி. வல்லீ—வன்மையையுடைய மகாதேவர். இதனைக் கீழ்வரும் தேவா ரத்திருப் பாட்டுக்கள் தெளிவுறுத்தும்.

“தஞ்சமில்லாத் தேவர்வந்துன் தாளினைக்கீழ்ப் பணிய நஞ்சை யுண்டாய்க் கென்செய் கேனே”
—திருஞானசம்ப: தேவா.

“அண்டவர்கள் கடல்கடைய அதனுள் தோன்றி
அதிர்க்கெதமுந்த ஆலாலும் வேலை ஞாலும்
என்டிசையும் சுடுகின்ற வாற்றைக் கண்டு
இமைப்பளவில் உண்டிருண்ட கண்டர்”

—திருநாவு: தேவா.

“பொருதிரைவாய் நஞ்சமுண்ட குறியிலங்கு மிடற்றுகீன்”
“எண்ணே தமர ரிரக்கப் பரவையுள் நஞ்சையுண்டாய்”
—திருநாவு: தேவா.

“அலையடுத்த பெருங்கடல்நஞ் சமுதா வண்டு
அமரர்கள்தம் தலைகாத்த ஜீயர்” —திருநாவு: தேவா.

“கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன் ரெமுந்த
ஆலால முண்டான் அன்சதூர் தான் என் னே டே
ஆலால முண்டிலனேல் அன்றயன்மால் உள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழோ.”

என்பது திருவாசகம்.

38. செங்கதீர் — குரியன். சோமலோகம் — சந்திரமண்டலம். மனக்குகை — மனமாகிய குகை.

39. நேடியும் — தேடியும். வரம்பு — எல்லை. ஈனம் உற்று — கீழான தன்மையை அடைந்து. கான் உலாம் மலர் — மனம் பொருந்திய மலர். சிறியோன் — சில் வாழ்நாட் பல்பினிச் சிற்றறிவினையுடையவனுகிய யான் என்க. இதனை,

“வேத புருடனும் யாதுஙீன் நிலையெனத்
தேறலன் பலவாக் கூறினன் என்ப
அளவா னின்னிலை யளத்தும் போலும்
அறிவும் ஆயுளும் குறையக் குறையாத
பையுள்ளோய் எண்ணில படைத்துப்
பொய்யுடல் சுமக்கும் புன்மை யோமே”

என்னும் ஸ்ரீ குமர குருபர சுவாமிகள் திருவாக்கும் வளி யுறுத்தும்.

40. புரம்—திரிபுரம்: மும்மதில் என்க மாரன்—யன்ம தன். உகிர்—நகம். உமுவை—புலி. ஸின்ற யாவையும் நீங்கும் நாள்—சர்வ சங்காரகாலத்திலே. ஒருங்கே—ஒரு சேர: எல்லாவற்றையும் என்றபடி

இப்பாடலில் புரங்களைச் சிரித்தெரித்தது, மாரனை வீழித் தெரித்தது, புலியை உரித்துடெத்தது, காலனை யுதைத்துருட்டி யது, அரக்கனை நெரித்தருளியது என்ற வீரங்கள் பேசப் படுகின்றன.

“இட்டாத வாளவுணர் புரமுன் றும்
ஒரம்பின் வாயின் வீழுக்
காட்டானைக் காமனையும் காலனையும்
கண்ணி வெடு காலின் வீழு
அட்டானை.....” திருநாவு: தேவா.

“கருவரைகுழ் கடலிலங்கைக் கோமானைக் கருத்தழியத்
திருவிரலால் உதகரணம் செய்துகந்த சிவமூர்த்தி”
திருநாவு: தேவா.

“திரியு முப்புரங் தீப்பிழும்பாகச் செங்கண்மால். விடை
மேற்றிகழ் வானைக், கரியின் ஈருரி போர்த்துகந்தானைக்
காமனைக் கனலா வீழுத்தானை” சுந்தரர்: தேவா.

“காமன் உடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோன்
நாமகள் நாசிசிரம் பிரமன் கரமெரியைச்
சோமன் கலைதலை தக்கனையும் எச்சனையும்
நாய்மைகள் செய்தவா தோணேக்கம் ஆடாமேர்,”

திருவாசகம்.

“புன்னம், வரைத்தனி வீல்லாற் புரத்தை அழுடுடிக் கண்படை யாகக் காமனை யொருநாள் நுண்பொடி யாக நோக்கி யண்டத்து வீயா அமரர் வீயவங் தெழுந்த தீவாய் நஞ்சைத் திருவழு தாக்கி இருவர் தேடி வெருவர ஸிமிர்ந்து பாலனுக் காகக் காலனைக் காய்ந்து சந்தன சரள சண்பக வருள நந்தன வனத்திடை ஞாயிறு வழங்காது நவமனி முகிழ்த்த புதுவெயி வெறிப்ப எண்ணருங் கோடி இருடி கணங்கட்குப் புண்ணியம் புரக்கும் பொன்னி குழ்ந்த திருவிடை மருத பொருவிடைப் பாக.....”

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவை.

“திருவடி வீரலுகிர் வீழி சிரிப்பினால் மருவலர்க் கடந்தருள் மதுகை யெம்பிரான்”

காஞ்சிப் புராணம்.

முதலிய திருவாக்குக்கள் பற்றி யூரூப். இனி, “இருக்கு வேதத்தில் சிவபிரானை “வீரன்” என்றது காமன், இமயன், திரிபுரத்தர், தக்கன் முதலியோரைப் பங்கப்படுத் தினமை பற்றி என்க” என்பது சதுரவேத தாற்பரிய சங்கிரகம். சிவபெருமானை வீரன் எனக்கூறும் இருக்கு வேத மந்திரம் “அபிநோ வீரோ அர்வதி கஷ்மேத ப்ரஜாயேமஹி ருத்ரப்ரஜாபி” என்பது. சிவபெருமான் தீயன செய்தாரைத் தண்டித்து அவரவர்கள் செய்த சிவாபராதங்களைப் போக்கி ஆட்கொள்ளுதல் மறக் கருணையின்பாற்படும். இதனை,

“இறைவனிங் கேற்ப தென்னை இதமகி தங்க ளன்னில் நிறைபர னுயிர்க்கு வைத்த நேசத்தி னிலைமை யாகும் அறமலி யிதஞ்செய் வோருக் கருக்கிர கத்தைச் செய்வன் மறமலி அகிதஞ் செய்யின் ஸிக்கிர கத்தை வைப்பன்.”

“ நிக்கிர கங்கள் தானும் நேசத்தா லீசன் செய்வ
தக்கிர மத்தாற் குற்றம் அடித்துத்திர்த் தச்சம் பண்ணி
இக்கிர மத்தி னுலே யீண்டற மியற்றி டென்பன்
எக்கிர மத்தி னுலும் இறைசெயல் அருளே என்றும் ”

“ தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கள் தஞ்சொ
[லாற்றின்

வந்திடா விடினு றுக்கி வளாரினு லடித்துத் தீய
பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகும்
இங்கார் முறைமை யன்றே சுசனார் முனிவு மென்றும் ”
எனவரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களான்
உணர்க.

41. அகழ்ந்து பறந்தவர் — அகழ்ந்தவர் பறந்தவர் என
விகுதி பிரித்துக்கூட்டுக. மகாவராக வடிவாய்க் கீழே அகழ்ந்து
சென்ற திருமாலும், அன்னப்பறவை வடிவாய் மேலே பறந்து
சென்ற பிரமதேவரும் என்க. எண் னும்மையுடன் மூன் றன்
உருபுகளும் தொக்கன. அண்ணலன் — அனுகப்படாதவர்.
இதனை “ திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென் றுணராச் சேவடியை ”
எனவும்,

“ செங்கண் நெடுமாலும் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் ” எனவும் வரும் திருவாசகத்தானும்,

“ ஆழ்ந்து காணுர் உயர்ந்தெய்த கில்லார் அலமந்தஷர்
தாழ்ந்து தம்தம் முடிசாய சின்றுர்க்கிடம்.....கேதாரமே.”
எனவும்;

“ கிண்டுபுக்கார் பறந்தார் அயர்ந்தார் கேழலன்னமாய்க்
காண்டுமென்றூர் கழல்பணிய சின்றுர்க்கிடமாவது புகவியே’
எனவும் வரும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரங்
களாலும் அறிக. மண்குமந்து வருந்தியமையை —

“கலிமதுரை மண்சுமங்து கூவிகொண்டக் கோவான்

[மொத்துண்டு

புண்சுமங்த பொன் மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானுய்”

என் நும் திருவாசகத்தும், திருவிளையாடற் புராணத்தும் காண்க.

42. மின்னிடையார்—தாருகவனமுனிவருடைய பத்தினி கள். என்னையும்: உம்மை இழிவு சிறப்பு. தேவர்கள் ஒரு காரணத்தால் பெண் வடிவங் கொண்டிருந்தாராக, அவர்களுடைய பக்குவம். நோக்கிச் சீவபோதங் கைக்கொண்டு சிவபோதம் அருளினர் சிவபிரான் என்ப. அன்னம் இரத்தல்—சீவபோதங்கொள்ளல். மின்னிடையார் மகிளமேவல் நம்ம ஞேர் போலக் காமங்கருதியன்று, இறைவன் ஞானமே திருமேனியாகக் கொண்டவர் ஆகலான். இறைவன் ஆண்டான்: உயிர்கள் மீளா அடிமைகள். பெண்கள் என்றது அடங்கிவாழும் உயிர்களை எனினும் ஆம்.

43. ஆவகை—ஆகும் வகை: பசுங்கீலயிற் பிரிந்து சிவஞானியாகும் வகை என்க. மூவர்—பிரமன், மால், உருத்திரன் என்போர். முன்னவன்—முற்பட்டவன். நாவலர் கோன்—சந்தரமூர்த்திநாயனர். நள்ளிருள்—நடு இரவு. அர்த்தராத்திரி. அடியார்மாட்டு எளியவர் என்பது குறிப்பித்தபடி. “காண்டற் கரியகடவுள் கண்டாய் கருதுவார்க்காற்ற எளியன் கண்டாய்” என்பது திருநாவுக் கரச நாயனார் தேவாரம். இதனை,

“நள்ளிருள் யாமத்து நாவலர் பெருமான்

தள்ளாக் காதல் தணித்தற் கம்ம

பரவை வாய்தவிற் பதமலர் சேப்ப

ஒருகா லல்ல இருகால் நடந்தும்

எளியரின் எளிய ராயினர்

அளியர் போலும் அன்பர்கள் தமக்கே.” எனவும்,

“பரவுவதன் மனைவயிற் பாவலன் ஏவலின்
இருமுறை திரிதலின் எளியனென் ரெளியனும்
பரவுவன் மன்றம் பணிந்து : எனவும்,

“இருபெரும் புலவனே டெல் தீரப்
பரவை வாய்தலிற் பாயிருள் நடுநாள்
ஏதமென் றுன்ன திருகா லொருகால்
தாதிற் சென்றங்கீன் துணையடிக் கமலம்” எனவும்
ஸ்ரீ குமர குருபர சுவாமிகள் அருளியமை காண்க.

44. பன் மறை — பல சாகைகளையுடைய வேதங்கள். ஆயிரம் சாகை என்பது வழக்கு. பரன்—மேம்பட்டவர், தொன் மிகு—அச்சம் மிக்க. கூளி—பேய்கள். வேதங்களாலும் சிவபிரான் அறியப்படாதவர் என்பது:— “அல்லையீ தல் கீலையீதனை மறைகளும் அன்மைச், சொல்லி னற்றுதித் திளைக்கும் இச் சுந்தரன் ஆடல்” என்பது பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம். அல் நடமாடினன்—இரவீல் தாண்டவம் செய்தார்.

45. ஆமையின் ஒடு — திருமாலாகிய ஆமையின் ஒடு. மார்பிற் பதக்கமாகச் சிவபிரான் அணிந்தவரலாறு. காமம் அறுத்தவர் — பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகம் செய்த பெரியோர். தாமம் — மாலீ. கோமள மேனி — அழகிய திருமேனி. “முற்றலாமை யினாகமொ டேன மருப்பவை பூண்டு” சம்ப: தே.

46. குழைத்து—உள்ளம் உருகச்செய்து. வழுத்தபு—குற்றம் நீங்கிய: இழித்த புறச்சமயத்தவர்—இழிவாகிய புறப்புறம்—புறம் என்னும் புறச்சமயத்தவர்கள். பான்மை—தன்மை. புறப்புறச் சமயங்கள்:— உலோகாயதம், நால் வகைப் பெளத்தம், ஆருகதம் என ஆறு. உலோகாயதத்தில் தேகான்மவாதம், இந்திரியான்மவாதம், சூக்கும தேகான்மவாதம், பிராணைன்மவாதம், தத்துவ சமுகான்ம வாதம்,

அந்தக்கரணுண்ம வாதம் முதலிய உட்பிரிவுகள் உண்டு, நால் வகை பெளத்தமாவது—மாத்தியமிகம், யோகாசாரம், செளத் திராந்திகம் வைபாடிகம் என்பன. ஆருகதத்தில் நீகண்டா வாதம் என்னும் உட்பிரிவுண்டு. சூனியான்ம வாதம், ஏசு மகம் மகம்மதிய மதம் முதலிய புதிய மதங்கள் பலவும் புறப்புறச் சமயங்களில் அடங்கும் என்க.

புறச்சமயங்களாவன—தருக்கம், மீமாஞ்சை. ஏகான்ம வாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்ச ராத்திரம் என ஆறு. தருக்கத்தில் வைசேடிகம், நையாயிகம் என்னும் உட்பிரிவுகளும்; மீமாஞ்சையில் பட்டமதம், பிரபாகரமதம் என்னும் உட்பிரிவுகளும் உண்டு. ஏகான்ம வாதமானது மாயாவாதம், பாற்கரியவாதம், கிர்டாப்பிரம வாதம், சத்தப்பிரம வாதம் என நான்கு வகைப்படும்.

புறப்புறச்சமயங்கள் வேத சிவாகமங்களாகிய ஆதி நூல் களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளா. புறச்சமயங்கள் வேதத்தை உடம்பட்டு சிவாகமத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளா.

47. பால்மதி — பால்போலும் வெள்ளிய சந்திரன்; இளம்பிறை என்க. மா முதல்—சிறந்த முழு முதற் கடவுள். மேன்மை இல் வாணன் — சிறந்த குணம் செயல்களில்லாத வாணுசரன். அவன் வியன்பதி — சோநகரம். மலை மாது — மலை மகளாகிய உமாதேவியாருடன். 92-ஆம் பாடல் காண்க.

48. தமைத்தெளிவோர் தெளி — சிவபெருமானே பரம் பொருள் எனத் தெளிந்த ஞானமுடையோரைத் தெளிகின்ற. “பொதுநீக்கித் தணைநீணய வல்லோர்க்கு என்றும் பெருங் துணையை” என்பது திருநாவுக்கரசு சூராமிகள் தேவாரம். “தேவரில் ஒருவனென்பர் திருவுருச் சிவனைத் தேவர், மூவராய் நின்ற தோரார் முதலுருத்தேச தென்னார்” என்ற சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தம் காண்க. “மூவரென்றே யெம்பிரா ஞெடும் எண்ணி விண்ணேண்டு மண்மேல், தேவரென்றே இறுமாந்து எண்ண பாவம் தீரிதவரே” என்னுங் திருவாசகமும்

சிந்திக்கத்தக்கது. மூவராயும் மூவர்க்கு மூலமாயும் ஸிற்பவர் சிவப்ரானே எனத் தெளிந்தவர். இதனை,

“ அரனென்கோ நான் முக னென்கோ வரிய
பரனென்கோ பண்புணர மாட்டேன் ”

என்னும் அம்மை திருவந்தாதியானும் அறிக.

கருணாகரன் — அருளினுற் கடல்போன்றவன். குமைத் தல் — அழித்தல்.

49. கொண்டல் — மேகம். எயில் — மதில்.

50. காரண காரணன் — முதற்காரணம் துணைக்காரணங்கட்கு வேறூய் ஸிமித்தகாரணங்கைய் ஸின்று ஆக்குபவன். உலகத் துக்கு முதற்காரணம் மாயை. துணைக்காரணம் சத்தி. ஸிமித்தகாரணம் சிவப்ரான். குடம் காரியம், முதற் காரணம் மண், துணைக்காரணம் தண்ட சக்கரம், ஸிமித்தகாரணம் குயவன் அவைபோல. பேருணர்வோர் — சிவஞானிகள். உயங்கும்-வருந்தும். ஆர் அருள் — ஸிறைந்த அருள்,

“ காரிய காரணங்கள் முதல்துணை ஸிமித்தங் கண்டாம் பாரின் மண் திரிகை பண்ணு; மவன் முதல்துணை ஸிமித்தம் தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தியாக ஆரியன் குலால னுய்னின் ரூக்குவன் அகிலமெல்லாம் ”

— சிவஞான சித்தியார்.

51. பவக்கடல் — பிறவியாகிய சமுத்திரம். உழலும்-வருந்தும். அங்கணன் — சிவபெருமான். பரித்திடும் பான்மை — செய்யுந்தன்மைகள்.

“ சங்காரக் கடவுள் இங்ஙனம் கூறிப் போந்த தோற்றம் முதலிய தொழில்களைச் செய்தற்குக் காரணம் யாது? என்னில் “ காக்கும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி ” என்பது முதலிய திருவாக்குகள் பற்றி. ஒருசாரார் அத் தொழிற்குக் காரணம்

விளையாட்டற் கருத்து என்பர்: ஒருசாரார், பற்பல விளையாட்டு—படைத்தல் முதலியன. “ஜயா நீ ஆட்கொண் டருஞும் விளையாட்டின் — உய்வார்கள் உய்யும் வகை யெல்லாம் உய்ந்தொழில்தோம்” என்பது முதலிய திருவாக்குக்கள் பற்றி, விளையாட்டு என்றது ‘ஜங்கலப்பாரம் சுமத்தல் சாத்த னுக்கு விளையாட்டு’ என்பதுபோல அத்துணை எளிதில் டசயப் படுதலை நோக்கியே ஆகலின். அக்கருத்தும் உயிர்கட்குப் பெத்த காலத்துச் சுவர்க்காதி போகமும் பத முத்திகளும் முத்திக்காலக்கு வீடுபேறும் கொடுத்தற் பயத்தது என்பர். அவ்வீரண்டும் தம்முள் முரணுமையால் உயிர்கள் மேற்கென்ற கருணையே ஆண்டைக்குக் காரணம் எனவும்.

“ ஒடுக்கம் தோற்றம் கீலி மறைப்பு அருள் என்பது ஜிந்தும் முறையே இளைப்பாற்றலும், கன்மம் கழியும் முகத் தால் மலபாகம் வரச்செய்தலும், கன்மம் கழியுமாறு அதனை நுச்சரவித்தலும், கன்ம ஒப்பு வருவித்து மலங்களை முதிர்வித்த லும், பந்தம் விடுவித்தலும் ஆகிய உறுதிப்பயத்தன ஆகலான் ஜங்கொழிலும் அருட்செயலே. ஆகலின், இவற்றுட் சில மறத் தொழிலே போலும் எனப் பழித்தலை ஒழிவாயாக:’ எனவும் ஸ்ரீமாதவச்சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்து உரைத்த பொழிப்புரைகளான் அறிக.

52. அரு மறை நான்கு—திருவருள் ஞானம் பெற்றார்க் கன்றி ஏனையோரால் பொருளொருமை காண்பதற்கு அருமையாகிய வேதங்கள் நான்கும் என்றவாறு, “அவை தைத்திரிய மும் பெளதிகமும்: தலவகாரமும் சாமவேதமும் ஆம். இனி, இருக்கும் யசவும் சாமமும் அதர்வணமும் என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது.....பீன்னர் வேதவியாதர் சின்னட்ட பல் பினிச் சிற்றறிவினேர் உணர்தற்கு நான்கு கூருக இவற்றைச் செய்தார் ஆதலின்.” என உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்து உரைத்த உரையான் உணர்க. இரண்டு நாளிற் பொன்றிடும் மனிதர் — சின்னட்ட பல்பினிச் சிற்றறிவினேர். அவர் உணரார்

என்பதைக் கீழ் வரும் சிவதத்துவ வீவேகம் 6-ஆம் செய்யுள் நோக்கி அறிக.

“ உன் திரு வடிக்கீழ் உறுதியாம் அன்பும்
உன் திரு வருளினாற் கிடைப்ப
தன்றிநூல் பலவும் ஆய்ந்ததால் உரைசெய்
அளப்பருந் திறமையால் மதியால்
மன் றவே கிடைப்ப தன் றுமற் றதனை
மாதவம் செய்திலாக் கயமை
துன்றிய புலையோர் யாங்குனம் பெறுவார்
சோதியே கருணைவாரிதியே.” என்பது.

53. திருநீறணி தல், திருவைங்தெழுத்தோதல், உருத்திராக்கம் பூனைதல், அடியார் ஏவல் ஆற்றல் முதலியன மக்கள் உய்வதற்கு உரிய உறுதிகளாம். அடியார் ஆவார் இவர் என்பது :—

“ அடியார் அரண்டி ஆனந்தம் கண்டோர்
அடியார் ஆனவர் அத்தரு ஞந்றோர்
அடியார் பவரே அடியவர் ஆமால்
அடியார் பொன்னம்பலத் தாடல்கண் டாரே.”

என்னும் திருமந்திரத்தால் தெளிவுறும்.

54. மாறிலாக் கருணை — நீங்காத அருள். கைம்மாறல் லாக் கருணை எனினும் ஆம். உள்ளே ஸிலவிய நகை — புன் நகை; மந்தகாசம். தியானிக்கு முறை கூறிற்று.

55. “தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரார்
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுங் பெற்றதொன் றென்பால்” என்னும் திருவாசகப்பகுதியை இச்செய்யுள் ஸினை ஓட்டுகிறது.

என்னை — சிவபோதத்தை. உன்னை — சிவபோதத்தை. சிவபோதம் உண்டாகவே சகசமாயுள்ள ஆணவமலம் வாலி கெட்டெடாழிந்தது. அதன் காரணமாக வரும் கண்மழும் மாயையும் தொலைந்தன. உடற்சமையும் கழிந்தது. பரமானந்தம் விளைந்தது என்க. இதனை, “இடிய தாணவம் உற்றது பாசகன் மங்களொத்த, வாடின பல்வகைத் தோற்றம் மலரயன் மால்முதலோர், வீடினர் செய்கை விளைந்தது போகம்” என்ற பகுதி நோக்கி யுணர்க. “பாழான மலமற்று விளையற்று மாயையின் பற்றுவிட்டு உனை அறிந்து உன், அம்பொனடி நீழல் சேர்ந்து ஆனந்தம் உண்டு இருத்தல்” எனவும், “பண்டறியாமை பிடித்துவிட்டேனை விடாதுபற்றிக், கொண்டு குணவழி விட்டுத் திருத்தியென் கோதகற்றிப், புண்டரிகப் பதந் தந்தாய்க்கென் ஞாலொரு போகமுண்டோ” எனவும் வரும் பெரியோர் வாக்குக்களும் சிந்திக்கத் தக்கன.

“உன்போகந் தந்தா யுனக்குவிளை யேனருந்தும் என்போகந் தந்தேனென் ஈசனே—இன்புருவா கைம்மாறுண் டாமோ கவினு வந்துறையின் அம்மானே அம்பலவா ஞை”

பெரிய பிள்ளை பாடல்.

“என்னையு முனையுங் தன்னையுங் காட்டா திந்திய விடயமே காட்டி, இயல்விளை மாயை யிரண்டையு மெனையு மினக்கிய வாணவா மலத்தின்—, தன்னுறு வழிநின் சத்தியை நடாத்தித் தகுமதன் சத்திக ளெல்லாம், தயங்குஙின் னுருவ மூன்றினை மாற்றித் தாணிழல் தந்துகாத் தனையே” எனவும், “தணவிலா மலத்தின் குருடனேற் குடலங் தானெனரு கோவெனக் கொடுத்துச் சத்தமே யாதி விடயமோ ரெந்தின் றன்வழி புசித்திடத் தந்து—, குணவழி நடவார் குணவழி நடந்து குணத்தினைத் திருப்புவார்போலக், கொடுவிளையொப்புச் சத்தினி பாதங் கூர்மல பாகமுங் குறித்தே—, இனையிலா வின்ப வடிவமா முன்னே டென்னையு மிரண்டற வைத்தாய்” எனவும், சிவபெருமான் பெத்த ஸிலைல் மறைந்து வின்று காரியப்படுத்துகின்ற முறைமையும், முத்தி

நிலையில் பிரகாசித்து நின்று உபகரிக்கின்ற "முறைமையும் உலகுடைய நாயனார் கூறியவாறு பற்றி உணர்க "கோலங் கொண்டவா றண்ராதே" என்னும் இருபா இருபது பற்றியும் இச் செய்யுட் பொருள் தெளியப்படும். மற்றும், "மலமறுத் தகலாத திருவடித் தாமரை என் முடியில் ஊன்றி, அங்க முயிர் பொருளொலாம் கைக்கொண்டு நாயினேற்க, ஆனந்த முத்திதந்த அருள்ஞான வாரியே" என ஸ்ரீமாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் ஸ்ரீஅகிலாண்டேசுவரி பதிகத்தில் அருளி னர்கள்.

இத்தகைய பேரருளுக்குச் சிற்றுயிர்கள் செய்யும் கைம் மாறு யாதேனும் உண்டோ? இல்லை எனினும் அகங்காரம் தலையெடாதபடி இருத்தலே கைம்மாறும் என்க.

56. புன்மை—கீழாங்கும் புன்மையாவது :—

“ஆயத்துள் நின்ற ஆறு சமயங்களும்
காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் காண்கிலா
மாயக் குழியில் விழுவர் மனைமக்கள்
பாசத்தி வூற்றுப் பதைக்கின்ற வாரே”
திருமந்திரம்.

“சாவிபோம் மற்றைச் சமயங்கள் புக்குசின்று
ஆவி யருதேயென் றுந்தீ பற
அவ்வுரை கேளாதே யுந்தீ பற.”

திருவுந்தியார்.

“முன்னமிரு மூன்றுசம யங்களவை யாகிப்
பின்னையருள் செய்தபிறை யாளனுறை கோயில்”
தேவாரம்.

“ஆயாதன சமயம்பல அறியாத அந்தெந்தியின்
தாயானவன் உயிர்கட்குமுன் தலையானவன் மறைமுத்
தியானவன் சிவனெம்மிறை செல்வத்திரு வாருர்
மேயானவன் உறையும்மிடம் வீழிம்மிழலையே.”

தேவாரம்.

‘புன்னெறி யதனிற்செல்லும் போக்கினை விலக்கிமேலாம் நன்னெறி யொழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி என்னையு மடிய ஞக்கி பிருவினை நீக்கி யாண்ட பன்னிரு தடங்தோள் வள்ளல் பாதபங்கயங்கள் போற்றி’

கந்தபுராணம்.

புறச்சமய நூல்வழி ஒழுகியும், அகச்சமய நூல்வழியே சென்று ஒழுகியும், ஸ்மிருதி நூல் சொல்லும் வழியே சென்று ஒழுகியும், வேதங்களிலே கூறப்பட்டவாறு ஆச்சிரம தரும நெறிகளின் வழுவாதொழுகியும், செயற்கரிய தவங்களைச் செய்தும், அரிய கலை ஞானங்கள் பலவற்றைப் பயின்றும், வேதங்களை ஒதியும், சிறப்பையுடைய புராணங்களை அறிந்தும், உபங்களை ஒதியும், சிறப்பையுடைய புராணங்களை அறிந்தும், இங்ஙனம் சோபான முறையால் பல பிறவிகளிலும் மேற்பட்டு ஸிக்மிந்து முற்றுப்பெற்றுச் சைவக்கூற்றின் முடிபாகிய சித்தாந்த சைவத்தைத் தலைப்படுவர், அன்றி, ஒருங்கே ஒரு காலத்து முற்றுப்பெறுவதன்று. இச்சித்தாந்த சைவத்தினும் சரியை கிரியை யோகங்களை அனுட்டித்து முற்றியபின் ஞானத்தைப் பெற்று அதனாற் சிவபிரான் திருவடியைச் சேர்வர் என்க. இதனால், புறச்சமயநெறி ஸிற்றல் முதலியன எல்லாம் சைவத்திற்குத் தொடர்ந்து சோபான முறையால் வாயிலாகக் கூறப்பட்டது. இதனை, “புறச்சமய நெறிஸின்றும் அகச்சமயம் புக்கும்” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுணர்க.

இனி, சைவம் சிவசம்பந்தம் உடையது. சிவம் மங்கலம். தான் மங்கலமாயிருந்து தன்னையடைந்த உயிர்களையும் மங்கலத்தன்மையுடையதாகச் செய்வது எதுவோ அது சிவம் என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுகிறது. இதனால் அந்தப் பொருளையல்லாத மற்றவைகளைல்லாம் அமங்கலமுடையன: அமங்கலத்தன்மை வாய்ந்தன ஆம். மற்றச் சமயங்களும் அமங்கலமுடையனவே; அச்சமயங்களால்கூறப்படும் தெய்வங்களும் அமங்கல வடிவினவே. எனின், அத்தெய்வங்களாலும்

சமயங்களாலும் யாதொரு பயனுமில்லையோ என்னும் வினு எழும் அன்றே. அவ்வவற்றின் ஏற்றங்குறைவுகளுக்கு ஏற்பப் படிப்படியான பயனும் உண்டென்க. 'வீடுசேர்க்கும் சைவ சித்தாந்தம் என்றே தேறினேன்' என்னும் தொடர்மொழியில் 'சைவசித்தாந்தமே வீடுசேர்க்கும் என்று தேறினேன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. தேற்றேகாரம். "சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறிலை, அதிற்சார் சிவமாம், தெய்வத்தின் மேல் தெய் வம் இல்" என்னும் உண்மை இதனால் தெளிவாம். சைவதர மான சமயம் வேறு இல்லை, அது அதித சமயம் என்க. "அயர் வறச் சென்னியில் வைத்து ராஜாங்கத்தில் அமர்ந்தது வைத்திக சைவம் அழகிதந்தோ" எனவும், சந்தான கற்பகம்போல் அருளோக்காட்டத் தக்கநெறி இந்நெறியேதான் சன்மார்க்கம்" எனவும் தாயுமானவ அடிகள் அருளியமை காண்க.

இனி, சமயமானது மக்கள் அறிவு விளக்கம்பெற்று உறுதி எய்தி இன்ப வாழ்வு அடைதற்குச் சாதனமாயுள்ளது. ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் தங்கள் தங்கள் சமயத்திலே பிரதி பாதிக்கப்படுகின்ற கடவுளையே முழு முதற் கடவுள் என்று சாதிப்பர்; அதற்கேற்றபடி பற்பல நூல்களை எடுத்துக் காட்டிப் பேசுவர். அவர் கொள்கையினைப் பொய் என்றாலும் மெய் என்றாலும் காட்ட வாக்கு வல்லபத்தால் ஏலாது.

சைவசமயமானது தான் பரம்பொருள் எனக் கூறும் தெய்வத்திற்கு நால்வகை யோனி வாய்ப்பட்டுப் பிறந்து இறந்து செல்லும் கர்ம கதி கூறினதில்லை; பிற சமயங்களும் சாத்திரங்களும் சொல்லும் பொருளொல்லாம் தன்னிடத்து அடங்கக்கொண்டு அவை சொல்லாத பல நுண் பொருள் சொல்லி மேம்பட்டு விளங்கும். சமயங்கள் எல்லாம் உயிர் களின் கன்ம பேதத்துக்கு ஏற்ப முதற்கடவுளால் நிறுத்தப் பட்டனவே. யாதொரு தெய்வங்கொண்டு வழிபாடு செய்யி னும் முதற்கடவுள் அவ்வத்தெய்வங்களிடமாக நின்று அவ் வழிபாடு கொண்டருளி அருள் வழங்கும். முக்கூற்றுப்புறச் சமயங்களையும் தனக்குச் சோபமானமாகக் கொண்டு தான் தலைமைபெற்று விளங்குவது 'சைவ சித்தாந்தமே' ஆம்.

இனி, தத்துவஞான சித்தியடையார் நிறுத்திய அகச் சமயங்கள், கலைஞான சித்தியடையார் நிறுத்திய அகப்புறச் சமயங்கள், பிராகிருத விசேட புத்திமான்கள் நிறுத்திய புறச் சமயங்கள், பிராகிருத சாமானிய புத்திமான்கள் நிறுத்திய புறப்புறச் சமயங்கள் ஆகிய எல்லாம் முழுமுதற் கடவுள் நிறுத்திய அதீத சன்மார்க்க சைவசித்தாந்த சமயத்தினுக்குச் சோபானமும் வியாப்பியமாய் விளங்குவன், தத்துவஞான சித்தியடையார் முதலியோர் நிறுத்திய சமயங்கள் எல்லாம் ஓவ்வோர் வகுப்பினராயுள்ள அதிகாரிகளுக்கே உரியனவாய்க் காலங்கோரும் தன்மை வேறுபட்டு வருகின்றன. அவ்வாறின்றி, முழுமுதற் கடவுள் நிறுத்திய அதீத சுத்தாத்து விதசித்தாந்த சைவசமயமாகிய செந்நெறி மற்றைச் சமயங்கள் சொல்லும் பொருள்கள் எல்லாம் தன்னிடத்து அடக்கிக் கொண்டு எக்காலத்தும் வேறுபடாது விளங்கும் பூரணமார்க்கம் ஆம். சைவசமயமானது மனிதர்களுடைய இகபரசுகங்களுக்கு இன்றிமையாத சாதகங்கள் எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்குக் குறைவறக் கொடுக்கும் ஒரு கற்பகத்தரு போன்றது. பரம்பரையில் முத்திக்கு வாயிலாகும் சமயகோடிகள் போலாது, சாட்சாத்தாகவே முத்திக்கு வாயிலாக உள்ளது முழுமுதற் கடவுள் நிறுத்திய அதீத அருள்மார்க்கமாகிய சைவசித்தாந்தசமயமே ஆம். யோகிகள், சித்தர்கள், வேதங்கள் உபஷිதங்கள், இதிகாசங்கள், சிவகணங்கள், பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன், உருத்திரர், இருடியர், சாம்பவர், பாசுபதர், மகாசைவர் தீட்சிதர்கள் முதலிய யாவரும் சிவபிரானையே பூசித்தும், அர்ச்சித்தும், துதித்தும், தியானித்தும், உபாசித்தும், பஞ்சாக்கரத்தையே ஜெபித்தும் வருகிறார்கள் என்பது பிரசித்தமாம். ஆதலால் சைவ சித்தாந்த சமயத்தையன்றித் தாயகம் வேறில்லை எனச் சிவஞானிகள் கூறுகின்றனர். இதனை, பஸ்மஜூபாலம்: “வீங்கருபினம் மாம்ஸம் பூஜ்ய சிந்தயாதி யோகில்லீத்தாஸ் ஸித்திம் கதாய” என்று தொடங்கிக் கூறும். விரிவஞ்சி விடுத்தாம்; அங்கே காணக.

57. அருள்வழி நடத்தல், மருள்வழி நடத்தல் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடு உடையன. அதனைச்

சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். அறிஞர் அருள் வழியையே நாடுவர். ஏனையோர் உலக வாழ்வாகிய மருள் வழியையே நாடுவர். அருள்வழி பாசமறுக்கும்; மருள்வழி மேலும் மேலும் வல்விளையைத் தேடித்தொகுக்கும். அறிஞர் பிறங்ததற்காக உண்பர்; பிறர் உண்பதற்காகவே பிறங்தவர். அறிஞர் காய் இலை முதலியவற்றைப் பசித்தவேளைக்குக் கிடைத்ததை உண்பர்; பிறர்கிருத குளபாயசத்துடன் முயன்று எங்நேரமும் உண்பர் அவர் முழுமகளில் வாழ்வர்; பிறர் மாடமாளிகைகளில் உல்லாசமாக வாழ்வர் அவர் அசையாதிருப்பர்; பிறர் ஓடியாடிப் பாடித்திரிந்து பொழுது போக்குவர். அவர் குளிர்ந்த நீரில் முழுகுவர்; பிறர் வெங்நீரிலே முழுகுவர். அவர் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருப்பர்; பிறர் குளிர்ந்த சோலை நீழலில் இளக்தென்றல் வீச இருப்பர். அவர் என்பு எழுந்தியங்கும் யாக்கையுடையராய் இருப்பர்; பிறர் ஊசி நுணையும் புகும் இடமின்றித் தசைப்பின்டம்போல் இருப்பர். அவர் தலைமயிர் சிக்குண்ணச் சடைதாங்கி இருப்பர்; பிறர் எண்ணெண்ணிட்டுத் தயிமயிர் வாரி இன்பமுற இருப்பர். அவர் வாயுவை அடக்கி வாழ்வர்; பிறர் பெருமுச்சுவிட்டுத் தாழ்வர், யோசனையில் ஆழ்வர். அவர் மனத்தினை அடக்குவர்; பிறர் மனம்போன வழிச்செல்வர். அவர் மெளனமுற்றிருப்பர்; பிறர் ஊர் விவகார மெல்லாம் பேசியும் வாய் ஓயார். அவர் வனமுடிருப்பர்; பிறர் காட்சிநிறைந்த நகரிடையே அலைவர். மருள்வழி மாயா காரியத் தால் பெருகுவது. மருள்வழியை யொழிக்குது அருள் வழியை நாடுவோர் மாயாகாரியமாகிய தனு கரண புவன போகங்களை விசாரித்து அவை நிலையல்லன என முதல்வன் அருளால் அறிந்தபோதே அம் மயக்கம் ஓழிவர். அம் மயக்கம் ஓழியவே இதுகாறும் அத்துவிதமாய் இருங்க முதல்வன் வெளிப் பட்டருளுவன். வெளிப்பட்டருளவே ஆணவம் சத்தி கெட்டு அருள் வழியிலே நிற்பர் என்க. இதனினும் தெளிந்த வழி ஒன்றுண்டு, அது எளிது, கேட்பீராயின் சொல்லுவேன், என்று கலைசையில் வாழும் சிவப்ரீராஜை உங்கள் வாழ்நாளில் ஒரு முறையாவதுசென்று கும்பிடும் என்றும் இன்பத்தேன் உண்ணலாம் எனக் கருணையுடன் அருளுகிறார்கள் இச்செய்யுளில்.

பிராரத்த கண்மம் உள்ளவரையில் உலகத்திலே பல பல சென்மங்களில் பற்பல தனு கரண புவன போகங்களைக்கூடி நின்று அனுபவித்து உழன்று கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். வினை முற்றும் அனுபவித்தும் அவ்வினை மறுபடியும் உண்டா வதற்கு ஏதுவாகிய ஆகாமிய வினை ஏருதபடி தடுத்துக் கொண்டபோது ஆள்மாவுக்கு இருப்பிடம் முதல்வன் திருவடியே யன்றி வேறில்லை என்க. “மருளினை அருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பவன்” சிவபிரானே ஆகவின் அம்முதல் வளைச் சென்று வழிபடவேண்டும். “நிலைபெறுமாறு என்ன அதியேல்” என்ற திருவாக்கும் இதுபற்றி எழுந்ததே.

61. வாய் — வாய்மை: உண்மை. அம்மை ஒருபான் மகிழ்ந்த தலைவன்—அம்மையப்பர்: அருளுடன் கூடியசிவம்.

62. உழிதங்து—வருந்தி. புறச் சார்பு அகச்சார்புகள்—யான் எனது என்பன.

63. இறை—கடவுள்: உயிர்க்குயிராய்த் தங்கியிருப்பவன் என்றபடி. நம்பிவழிபாடு செய்பவர்க்கு உளதாகும் நன்மை கூறுவது இது.

64. சிவபிரான் சுட்டுணர்வினால் அறியப்படாதவர் என்பது இப்பாடவில் கூறப்பட்டுள்ளது.

65. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் பெரும் பூதங்கள் ஜூந்தும் புறப் பூதங்கள் என்று பேசப்படும். குக்கும் பூதம், அகப்புறப்பூதம், அகப்பூதங்கள் என்பன உள். ஜம்பெரும் பூதங்களும் தூல பூதங்கள். பிருதிவி மண்டலம் முதலாக ஜூந்து மண்டலங்கள் உள். நிவிர்த்தி கலை முதலாக ஜூந்துகலைகள் உள். நிவிர்த்தி கலைக்குப் பிருதிவிதத்துவம் ஒன்றே; அது பொன்மை ஸிறம்: பிரமா அதிதெய்வம். இரண்டாவது பிரதிட்டாகலை, அப்புதத்துவம் முதல் பிரகிருதி குணதத்துவம் வரை 23-தத்துவங்கள், படிக ஸிறம், நீலம் எனவும் கூறுவர்: வீஷ்ணுமூர்த்தி அதிதெய்வம். நிவிர்த்திகலை பிருதிவிமண்டலம் எனப்பெயர் பெறும். பிரதிட்டா கலை

அப்புமண்டலம் ஆம். மூன்றுவது வித்தியா கலை, அது தேயு மண்டலம், புருடன் முதல் காரியமாயை இறுதியாகவுள்ள ஏழுதத்துவங்கள், அது செங்கிறம். உருத்திரன் அதிதெய்வம். நான்காவது சாந்திகலை, சுத்தவித்தை—சுசுரன்—சாதாக்கியம் ஆகிய மூன்று தத்துவங்கள், அது புகை கிறம், வாயுமண்டலம், மகேசுரர் அதிதெய்வம். ஐந்தாவது சாந்தியாதீதகலை, விந்து-நாத தத்துவங்கள், சுத்த படிகங்கிறம். சதாசிவர் அதிதெய்வம் பூதங்களின் உள்ளும் புறம்பும் கலந்து கிரைந்திருத்தவின் அவைகளின் கிறங்கள் பற்றிச் சிவபிரான் கிறமும் பேசப்படும். அதனையே இங்குச் சிவந்தார், கரியார், வெளியார், பொன்னு வந்தார், பசியார், ஒளிவண்ணர் எனப் போற்றப்படுகின்றது. “வண்பொன்மை வெண்மை செம்மை கறுப்பொடு தூமவண்மை” என்பது சிவஞான சித்தியார்.

‘கிறங்களோரைந்துடையாய்’ எனவும், ‘வெளியாய் கரியாய் பச்சையனே செய்ய மேனியனே’ எனவும் வரும் திருவாசகம் காண்க. வீரங்சர்—பிரமர். முகில்வண்ணர்—திருமால்.

67. சரியாதி மூன்று—சரியை, கிரியை, யோகம். மை வைத்த தீயமலம்—ஆணவம். பாகம்—பக்குவப்படல்; மல முதிர்தல். “மலமுதிர்தலாவது தனது சத்தி தேய்தற்குரிய துணைக்காரணங்கள் எல்லாவற்றேடுங் கூடிப் பதனழியும் செவ்வித்தாதல். உயிர் பருவமடைதலாவது அறிவித்தவாறே அறியவல்லும் செய்வித்தாதல்” என்பது சிவஞானசித்தியார் பொழிப்புரை. செய்—வயல். தற்று—நெருங்கி. ‘உயிருக்கு சற்குருவாய் வருவது அரனே’ என்பது சூரணிக்கொத்து.

“இருவினை யொத்திட வின்னருட் சத்து
மருவிட ஞானத்தி லாதன மன்னிக்
குருவினைக் கொண்டருட் சத்திமுன் கூட்டிப்
பெருமல நீங்கிப் பெருமலன் சத்தமே.”

— திருமங்திரம்.

இருங்கின யொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திசிபாதம் என்னும் இவற்றின் விரிவெல்லாம் சிவஞானபாடியம் நோக்கி அறிக.

இனி, “ஆன்மாக்கஞ்சுக்கு விஷய உணர்ச்சி உண்டாதற்கும் அவ்வனர்ச்சியால் விஷய அனுபவம் வருதற்கும் தனு கரண புவன போகம் என்னும் நான்கினையும் தந்ததுபோல, சிவஞான உணர்ச்சி உண்டாதற்கும் அவ்வனர்ச்சியால் சிவாநுபவம் வருதற்கும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு வகையாயுள்ள தவசாதனங்களே ஞானசாதனமாம். எனவே, தனுவாகிய சரீரச்சார்பால் விளையும் பாசச்சார்பை ஒழித்தற்குச் சரியையும், மனம் முதலிய கரணச்சார்பால் விளையும் பாசச்சார்பை ஒழித்தற்குக் கிரியையும், புவனச்சார்பால் விளையும் பாசச்சார்பை ஒழித்தற்கு யோகமும், போக்சார் பால் விளையும் பாசச்சார்பை ஒழித்தற்கு ஞானமும் நியமிக்கப்பட்டன” என்பர் ஸ்ரீ ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்.

69: அட்டமூர்த்தியை யுணர்த்துவது இச்செய்யுள்.

“பாரும் நீரோடு பல்கதிர் இரவியும் பனிமதி ஆகாசம் ஒரும் வாயுவும் ஒண்கனல் வேள்வியில் தலைவனுமாய் நின்றூர்” — திருஞானசம்பாத தேவா.

“பற்றுமாகி வானுளோர்க்குப் பல்கதிரோன் மதிபார் எற்றுநீர் தீக்காலும் மேலைவின் இயமான ஞேடு மற்றுமாயதோர் பல்லுயிராய் மாலயனு மறைகள் முற்றுமாகி வேறுமானான் மேயது முதுகுன்றே.”

— திருஞானசம்பாத தேவா.

“இருங்கின தீயாகி நீருமாகி இயமான ஞேயறியுங் காற்றுமாகி

அருங்கிலைய திங்களாய் ஞாயிருகி ஆகாசமா யட்ட மூர்த்தியாகி”

— நின்ற திருத்தாண்டகம்,

“ ஸிலீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு ஸிலாப்பகலோன்
புலனுய மெந்தனே டெண்வகையாய்ப்
புணர்ந்து ஸின்றுன் ” — திருவாசகம்.

“ இருபெருஞ் சுடரும் ஒருபெரும் புருடனும்
ஜவகைப் பூதமோ டெண்வகை யுறுப்பின்
மாபெருங் காயங் தாங்கியோய் ”
— ஸ்ரீ குமரகுபுரசுவாமிகள்.

70. சிவப்ரோன் அருளீப் பெறுதவருக்கு இவைகளால்
யாதொரு பயனுமில்லை என்ற கூறுகிறது இவைகளாற்
பயன் சிவனருளீப் பெறுதலொன்றே என்க.

71. விடர்—காமுகர். தூர்த்தர்—கழிகாமமுடையோர்:
வரைகடங்தொழுகுவோர். பேதையர்—அறிவிலார். கயவர்—
கீழோர். வேழம்பர் — கழைக்கூத்தர். இவர் கூடாந்த்பினர்.
“ அங்க்ட்பாவது விடரும் தூர்த்தரும் வேழம்பரும் போன்று
பல்வகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன்கொண்டொழிவாரோடு
உள்தாயது ” என்பர் — பரிமேலழகர்; குறள் — 817.

73. உடம்பின் இழிவு பேசப்படுகிறது. அன்றி, மாதர்
மேல் காகல் வைத்துத் துன்புருமல் மாதிருக்கும் பாதியன்
திருவடியிற் காதல் கொள்ளும்படி நெஞ்சறிவுறுத்துகின்றூர்
கள்

74. குரங்கானது மரத்தில் கிளைக்குக் கிளை தாவிக்
கொண்டு சஞ்சரித்தல் போல, மனமானது பிரபஞ்சத்தில் ஒரு
பதார்த்தத்தை விட்டு ஒரு பதார்த்தத்தைத் தாவிக்கொண்டே
யிருத்தல் சுபாவம். ஆகவின், ‘மனக் கருங்குரங்கே’ என
விளிக்கின்றூர்கள். மனத்தின் வழியே புத்தியைச் செலுத்து
வதால் அடையும் பயன்யாது மில்லை. ‘மனம் போன போக்
கெல்லாம் போக வேண்டாம்’ என்ற கருத்தும் இதுவே.

76. கொடிய சண்டாளன்-தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள சாதியாசாரம் சமயாசாரம் முதலியவைகளைக் கைவிட்டொழுகுவோன். சைவாரநுட்டானம், சிவபூசை, சிவவழிபாடு முதலியன இல்லாதவரைச் சண்டாளர் என்று சிவரகசியம் கூறுகிறது. பரமேதிகாசம் அது. 'சிவ' மூல மந்திரத்தின் பெருமை அளவில்லாதது. அப் பெருமை வேத சிவாகமங்களில் பேசப்பட்டுள்ளது. வேத சிவாகமங்களில் பயின்ற பெரியோர்கள் சிலர் அவைகளிற் கூறப்பட்டுள்ள பொருளை அறிந்தோ அறியாமலோ அவமதிக்கின்றனர் : நம்புகின்றிலர். அவரை ஊமர் என்றே நன்கு கூறலாம். சமயாசாரியர்களும் சிவ மூல மந்திரத்தைத் தமது பதிகங்களில் வைத்துப் போற்றியிருக்கின்றனர். அதன் பெருமையை யாவரும் உணர்ந்து உய்யுமாறு செயலாலும் போற்றியிருக்கின்றனர், இதனை நன்கு அறிந்து வைத்தும் செயல் முறையிற் போற்றுதார் ஊமரே என்பது துணிவாம். பெரும்பாலும் ஊமர்கள் காதும் செவிடுபட்டுள்ளது. அவர்போல, தாம் கருதியில் அறிந்த உண்மையை வாயினுற் கூருமலும் அறிஞர் கூறுவராயின் அதனை மனத்தினாற் கொள்ளாமையே யன்றிக் காது கொடுத்துக் கேளாமலும் வாளா மீளா நரகுக்கு ஆளாகின்ற ஊரே எனச் சுவாமிகள் இரங்கியருஞ்வதுடன் ஸில்லாது 'அவருடன் பயில் கொடியோன்' என என்னையும் அருளாது கழித்து விடின் புகவில்லை நீரே அடைக்கலம் எனச் சிவபிரான் பால் விண்ணப்பமும் செய்கிறூர்கள்: அவர்கள் கருணைவெள்ளம் இருந்தவாறு என்னே ! முழுமுதற் கடவுளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேத சிவாகமங்களிலும், சமயாசாரியர்கள் அருளிய திருமுறைகளிலும் எத்துணை நம்பிக்கை. பிறவியைப் போக்கும் எண்ணம் உடைய பெரியோர்களிடத்திலேதான் அதற்குரிய உண்மைச் செயல்களும் உளவாம். பிறர்பால் காணுதலியலாது. உலகங்கிலை வேறு. உலகிறந்த ஸிலை வேறு, பயிலுதல்-இடைவிடாமற் பழுதல். பயிலுதலும் கொடுமை எனின், செயல் எவ்வளவு பெரும்பாதகம் ஆம். செப்பிடின் எனவே அவன் தீவினை அதனைச் செப்ப வொட்டாது என்பது தெளிவாம்.

“ சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
 சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மானும்
 சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
 சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே.”

என்பது திருமங்திரம்.

77. மாண்டகு—மாட்சிமைப்பட்ட. மாட்சிமையாவது எண்குணமுடைமை. தாண்ட அரும்—நீங்குவதற்கு அருமையான. நீரயக் கிடங்கு—நரகக் குழி: அவை ரெளரவம், கும்பீபாக முதலியன. சழக்கர்—பொல்லாங்குடையார். அவரோடு இணங்குதலும் சிவத்துரோகமாம். பூரி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகத்தில் அருளிச்செய்த அச்சப்பத்து முழுவதும் இங்கு நினைவில் கொள்ளுதற் குரியது. பசுபதி—உயிர்த்தலைவன்: சிவபெருமான்.

78. பதியும் — அமுந்திக்கிடக்கும். மோகத்தால்—ஆசையால். மானம்—பெருமை: அபிமானத்தால் எனினும் ஆம்: தலைக்குறை. மருள்—மயக்கம். தொழும்பு—அடிமைத் திறம். ரிதி—செல்வம். ‘சிற்றம்பலம் மேய செல்வள்கழல் ஏத்தும் செல்வம் செல்வமே’ என்னும் தேவாரம் காண்க. யாங்கள் எல்லோழும்—யாங்கள் எல்லோரும்: இங்கு யாங்கள் என்றது உயிர்ப்பன்மையை. “.....எவ்வுயிர்க்கும் எளியேற்கும், மன்னவனீ நாய வனுடு மாறிழைப்ப தெனக்கழகோ, உன்னடிக்கீழ் மெய்ததொண்டு பூண்டுரிமைப் பணி செய்வேன், தன்னிடத்தில் இவ்வாரோ சாமீனின் திருவருளே.” எனவும்.

“ வடிவாளி விடையேறு மனைவியென நினக்குறுப்பாம் அடியேலை எதிர்ப்பதுங்கள் அருட்பெருமைக்

[கொல் ஞுவதோ

குடியோடு மெனையடிமை கொண்டாயின்

[தெனக்கிரங்காய்

கடியாழி விடமயின்ற கண்டாங்கள் நடிபோற்றி”

எனவும்,

கண்ணபிரான் கூற்றுக்க் காஞ்சிப்புராணம் — வாணிசப் படலத்து வருதல் நோக்கி யறிக.

79. மனத்தகத்து வைத்துத் தியானிக்கும்படி இது.

80. கொண்டல்—நீருண்ட மேகம். கூற்றுவன்—இயமன். கண்டம்—கழுத்து, அஃதாவது தொண்டை. ஐ—கோழை. “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட்டைம்மே லுந்தி, அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள் செய்வான்.....” எனத் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்தில் அருளியமை காண்க. அறிவு கலங்குவதற்குரிய அந்திம திசையில் உமது திருவடியை வழுத்த இயலாது: ஆகவின், இன்றே அடைக்கலம் என்று அருளுகிறார்கள்.

81. எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருக்கும் நிலை கூறுகிறது. இம்மை மறுமை ஆகிய இருமையும். எழுமை—ஏழ்பிறப்புக் களிலும். உடையவன்— ஆளாக உடையவன் என்க.

82. “போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார்

யோகியா யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னற் போற் செய்த வீணையினை
வீட்ட லோரார்”

என்ற சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தம் இதனுடன் வைத்து ஒப்பு நோக்கி யுணர்தற்குரியது.

87. மறையவன் — பிராமணன்.

“பிராமண ணீயே கடவுளர் தம்முட்
பிஞ்ஞகா வேணையோர் தம்முட்
பிராமணன் யானே” என்பது காஞ்சிப்புராணம்.

மறைவு அற வளர் அடியவர் அக அறையவன்—பொய் யில்லாத மெய்ம்மை வளர்கின்ற அடியார்களுடைய மனத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவன் என்பது.

“கரவாகும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால் விரவாகும் பெருமானை—என் மனத்தே வைத்தேனே.”
தேவாரம்.

“கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட்ட ரூத்தியோ உள்ள மொன்றி யுள்குவார் உள்த்துளான்”

திருஞான: தே.

“மெய்கலங் தாரோடு மெய்கலங் தான்றன்னைப் பொய்கலங் தார்முன் புகுதா வொருவனை”

திருமங்திரம்.

“கள்ளத் திருக்கோயில் காணலாம் கண்டார் நும் உள்ளத் திருக்கோயி னுள்.”

என்பது மதுரைக் கலம்பகம்.

88. இச் செய்யுள் நிரல்நிறைப் பொருள்கோள். கலன்-ஆபரணம். உரிமை தோல். கழுது—பேய். அடைவினர்—முறையாக வுள்ளவர். அவனீ—பூமி. இடை ஏழஞ்சுடுபு. இறை—எப்பொருட்குங் தலைவர்.

90. எளியன் — எளிமையை யுடையவனுகிய யான். அடியார் கூட்டம் நிறைந்த கலைசை என்க.

91. கற்சிலை—மலைவில். சிவந்த வாளியாய்—கோபித்த அம்பினையுடையவரே. அஞ்சி வந்த பாலன்—மார்க்கண்டன்.

92. வாணான்—வாணைசுரன். மறுவில்—குற்றமில்லாத. குட முழக்கிட—குடமுழா என்னும் வாத்தியத்தை முழக்க. சடிலம்—சடை. திருமால் பதினூயிரம் தேவ வருடம் மைக்காக பர்வதத்திலே அரியதவம் செய்தமையால் சிவபிரான்.

காட்சி தந்து உனக்கு வேண்டுவது யாது? அதனைக் கேள் என்ன, அவர் வேண்டியபடி திருமாலுக்குத் தந்தவரத்துள்ளே 'நான் வந்து நின்னேடு போர் செய்யினும் நீயே வெல்வாய்' என்று அன்று அருளிய வரம் பொய்யாகாமல் இன்று பலர்க்கும் அதனை வெளிப்படுத்தினார் என்பது வரலாறு. காஞ்சிப்புராணம்—வாணீசப்படலம் காண்க.

95. எய்ப்பில் வைப்பு—சேமங்கி.

97. ஈறிலாப் புராணன் — முடிவில்லாத பழுமை யுடையவன்.

98. மாய வாழ்க்கை பொறுக்கிலேன்—மாயை காரிய மாகவுள்ள இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையைப் பொறுக்க மாட்டேன். பிறவி நீக்கித் திருவடிக்கீழ் வைத்தான் வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

99. சிவபிரானே! திரிபுரம் எரித்தபோது திருமாலை அம்பாகவும், இடபமாகவும், மனைவியாகவும் பயன்படுத்திக் கொண்டார், அவர் உள்ளத்தைக் கோயிலாக் கொண்டார் உடம்பிற் பாதியும் ஈந்திர், கண்ணிடந்து அர்ச்சிக்க சக்கரப் படையும் வழங்கினீர் என்க. இவ்வாறு எல்லா வகையிலும் திருமால் இறைவற்குப் பயன்பட்டார் என்றபடி. 78—ஆவது செய்யுட் குறிப்பும் பார்க்க.

“வரைக்கனக சாபசோண கிரிப்புணி த காலகால மதிக்கு நெடுமாயர் போலவே தரைக்குளினி யாரியாவர் அவர்க்குமுனி லாமல்கீடு தழற்சிகரி யாக னீதியோ

விரைக்கமல ஒடையாவர் புரத்தைமுனி பாணமாவர்
விரித்தகொடி யாவ ரீதலால்
இரக்குமணை தோறுமேறி நடத்துமெரு தாவர்மேவி
இடத்திலுறை தேவியாவரே.”

என்னும் திருவருணைக் கல்ம்பகச் செய்யுள் நோக்கி இச்
செய்யுட் பொருளை அறிக.

குறிப்புரை முற்றிற்று.

பூர்தி மாதவச்சிவநூன் யோசிகள் மலரடி வாழ்க.

பூர்தி மெய்கண்ட தேவர் மெல்லடி வெல்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

செய்யுள் முதற் குறிப்பு.

(செய்யுள் எண்)

அண்டரண்ட	23	உத்தியரா	12
அரகர கரவென	84	உய்யும்படி	2
அருவின னுருவின	81	உன்னுமுன் கடலு	74
அருவுருவங்	11	எங்குநோக்கினு	93
அருண் மடைத்திறங்	79	எங்கையெயக	95
அருள்வழிநடந்து	57	எவனுலகுயிர்	89
அவமேவிளை த்து	66	எளியனேன றி	59
அவனவ ள துவெனு	82	என்மன மேவு	44
அற்புதக்கலைசை	51	என்பிளைநரம்பா	73
அன்றுதொட்டின்று	52	என்னையுமாஞு	42
ஆண்டவன் றன்ளை	77	என்னையுமுனையு	60
ஆண்டாய் நீ	16	ஐயனேயடி	97
ஆமையினேட்டணி	45	ஒருகர்ப்பத்தினி	36
ஆயிரஞ்சிர	33	கருணையாளனே	96
ஆவகையன்பரை	43	காரணகாரண னங்	50
இதுவன் றி வேறு	68	காவாய்சிவனே	9
இலவிதழ் மடங்கை	85	கிடையாதபெரு	14
இறவொடுபிறவி	90	குழைத்தெணை	46
இறையவனிறை	87	கைகள் கொண்டு	28
இறையுந்தரியே	7	கொண்டலுரிஞ்சு	49
இறையென் றும்பி	63	கொண்டல்போன்	80
ஈசனே திருக்	100	கொண்டனையென்ளை	55
உடைந்துநெந்து	21	சடைமுடியரவணி	88
உண்ணிறையழுதே	58	சரணம்புகும்	10

சிதம்பரேசர்	22	போற்றபோற்றபே	98
சிரித்தெரித்தனை	40	போற்றலேன்	53
சிவந்தமேனி	91	மண்ணீர்விசம்பு	69
சிவந்தாருமாவர்	65	மல்கும்புலவேடர்	8
சிவனெனுமொழி	76	மனக்கருங்குரங்	75
சுரிகுமுன்மடவா	72	மனைமக்கள்	6
செயலவரறிபவர்	83	மாயனைக்கணை	99
செல்வமென்ன	24	மாயஞுயினை	31
சைவத்தில்வந்து	67	மாய்வதும்	29
தமைத்தெளிவோர்	48	மாறிலாக்கருணை	54
தமோகுணத்தினி	32	மாறினேன்சமய	56
திருமால்பிரமன்	1	மான்போலும்	13
தேரூப்கலைசை	5	முக்குணங்களின்	34
தொல்லைவினைத்	17	முதலென்பதின்றி	64
நகவலர்திரிபுர	86	யானென்றும்	20
பதிகடைஏறுஞ்	19	வல்லவண்ணம்	25
பதியுமோகத்தான்	78	வல்லவானவர்	37
பரங்தெழுந்து	26	வல்லாண்மை	4
பரங்தெழுமுன்	15	வள்ளெலன்று	27
பருமாலை —	காப்பு	வனங்தோறலைந்து	70
பழங்கனுற	18	வாணார்மனச்	92
பான்மதிகுடு	47	வாழ்வுமிக்க	30
பிறப்போடிறப்பி	62	வானுளோர்களு	39
புகழ்ந்தவருக்	41	விடரொடுதூர்த்தர்	71
புதியான்பழையர்ன்	3	விண்ணவர்க்கெலா	35
போற்றிசெங்கதிர்	38	வேயொன்றுதோளி	61
போற்றபோற்றியெ	94		

சிவமயம்.

தீருக்கைலாய பரம்பரைத் தீருவாவடுதுறை யாதீனத்து
ஞானதேசிகர்கள்.

1.	ஸ்ரீ	நமச்சிவாய தேசிகர்.
2.	„	மறைஞான தேசிகர்.
3.	„	அம்பலவாண தேசிகர்.
4.	„	உருத்திரகோடி தேசிகர்.
5.	„	வேலப்ப தேசிகர்.
6.	„	குமாரசவாமி தேசிகர்.
7.	„	பிற்குமாரசவாமி தேசிகர்.
8.	„	மாகிலாமணி தேசிகர்.
9.	„	இராமலீங்க தேசிகர்.
10.	„	வேலப்ப தேசிகர்.
11.	„	பின் வேலப்ப தேசிகர்.
12.	„	திருச்சிற்றம்பல தேசிகர்.
13.	„	அம்பலவாண தேசிகர்.
14.	„	சுப்பிரமணிய தேசிகர்
15.	„	அம்பலவாண தேசிகர்.
16.	„	சுப்பிரமணிய தேசிகர்.
17.	„	அம்பலவாண தேசிகர்.
18.	„	சுப்பிரமணிய தேசிகர்.
19.	„	வைத்தியலீங்க தேசிகர்.
20.	ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ	அம்பலவாண தேசிகரவர்கள்.

—
சிவமயம்.

ஆழை வெளியீடுகள்.

1. முத்தி பஞ்சாக்கர மாலை.
பஞ்சாக்கர தேசிகர் மாலை.
பதவுரைகளுடன். (இரண்டாம் பதிப்பு)
2. ஞான பூஜா விதி. (பழையவுரையுடன்)
3. நல்லூர் மாசி மகோற்சவ வைபவம்.
(இரண்டாம் பதிப்பு)
4. மண்ணிப்படிக்கரை ஸ்தல மகாத்மியம்.
5. திருவிடைமருதூர்க் காருண்யாமிர்த்
தீர்த்த மகிழமை, புஷ்யதீர்த்த மகிழமை.
(இரண்டாம் பதிப்பு)
6. இராமாயண தாற்பரிய சங்கிரகம்.
(உரையுடன்)
7. ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் மீது
தோத்திரப்பா. (உரையுடன்) I
8. சிவஞான போதம் (சூத்திரமூலமும்-உரையும்)
9. சித்தாந்த மரபு, சித்தாந்த மரபு கண்டனம்,
சித்தாந்த மரபு கண்டன கண்டனம்.
(குறிப்புரையுடன்)
10. ஸ்ரீ நமச்சிவாயழூர்த்தி மும்மணிக்கோவை.
11. திருநெல்வேலித் தேவாரப் பதிகம்.
(உரையுடன்)
12. ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் மீது
தோத்திரப்பா. (உரையுடன்) II.
13. சைவ சமயம்.
14. பஞ்சாக்கர தேசிகர் அந்தாதி. (உரையுடன்)
15. சித்தாந்தப் பிரகாசிகை. (குறிப்புடன்)
16. சுதந்திரத் திருநாள்.

17. கச்சி ஆனந்த ருத்திரேசர் வண்டுவிடுதாது.
(உரையுடன்) டாக்டர். ஸ்ரீ உ. வே. சா.
18. திருச்செங்கூர்—கடற்கரை முருகன் கோயில்.
(ஆங்கிலம்)
19. ஞான சூடாமணி.
20. சிவஞான போதச் சிற்றுரை. (அச்சில்)
ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்.
21. சுவாமிநாத தேசிகர் பிரபந்தத் திரட்டு.
(அச்சில்)
22. பூப்பிள்ளை அட்டவணை, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர
சிந்தனை. ஞானபூசா விதி. (வசனம்)
23. சுதமணிக் கோவை—
பழைய பொழிப்புரையுடன்.
24. திருவள்ளுவ நாயனாரும், பெரிய புராணமும்.
(ஆராய்ச்சி)
25. சமயம். (ஸ்ரீ சபாபதி நாவலர்)
26. திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் கலம்பகம்
(குறிப்புரையுடன்)
27. அத்துவித வாக்கியத் தெளிவுரை.
28. சிவஞான போதம். (வடமொழி தமிழ்மொழி
சூத்திரம் பதவுரைகளுடன்)
29. திருஞான சம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.
(குறிப்புரையுடன்)
30. சிவஞான சித்தியார் (ஆராய்ச்சி)
31. திருப்பள்ளியெழுச்சி பதவுரை
32. முத்தி பஞ்சாக்கர மாலை, ஸ்ரீ நமச்சிவாய
மூர்த்தி தாராட்டு, திருவாவடுதுறைத்
தேசிக சோபனம் முதலியன்.
33. ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் பிரபந்தங்
கள் I (குறிப்புரையுடன்)

—

சிவமயம்:

விரைவில் வெளிவரச் சித்தமாயிருப்பன்.

1. திருவாவடுதுறை யமகவந்தாதி.
(பதவரையுடன்)
2. தணிகைப் புராணவுரை.
3. திருவாவடுதுறைப் புராணம்.
4. திருவீழிமிழலைப் புராணம்.
5. சிவஞான போத சிந்தனை.
6. சிவஞான போத தூராவிட மாபாடியம்.
7. இலக்கணக் கொத்து.
8. தொல்காப்பியப்பாயிரவிருத்தி சூதம் சூததிர விருத்திகள்.
9. இலக்கண விளக்கக்கூடுதலானி.
10. ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் பிரபந்தங்கள். II. (குறிப்புரையுடன்)
11. கவிராக்ஷஸ்—ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவரர் பிரபந்தங்கள். (குறிப்புரையுடன்)
12. மதுரகவி — தொட்டிக்கலை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய முனிவர் பிரபந்தங்கள். (உரையுடன்)
13. சிவஞான போதம் பாண்டிப்பெருமாள் வர்மை டிக். சண்முகம் நூலுக்கும் விருத்தி.

திரு வெங்கடேஸ்வர் பிரஸ், கும்பகோணம்.

அய்வை டி.கி. சென்ட்ரல் பூலை,
நால் வர்த்தச எண்: 3124
நன்கொடை எண்: 3124